శరద్రాత్రులు

వేంకట్రామ అండ్ కో.,
విద్యా విషయ ప్రచారకులు
కింగ్సువే, సికింద్రాబాదు.

ఈపుస్తకానికి పేరుపెట్టే విషయములో చాలాగొడవ జరిగింది. హనీమూన్ డేస్ అని నామకరణం చెయ్యాలని నేను అనుకొన్నాను. మిత్రుడు చెరుకుపల్లి జమదగ్నిశర్మ తెలుగు పుస్తకానికి ఇంగ్లీషు పేరు పెట్టటము బొత్తుగా కూడనిదని అని వాదించి నన్ను నివారించినాడు.

హనిమూన్ డేస్ జీవితంలో మధురమైన దినాలు. అందుకని మధుమాసం అని పేరు పెడితే నీవు అనుకొన్న అర్థం వస్తుందనికూడా శర్మ చెప్పినాడు, ఎందుకో నాకు ఆపేరు తృప్తికరంగా లేకపోయింది.

తరువాత శ్రీ కాటూరు వెంకటేశ్వరరావుగారికి ఈపుస్తకం వినిపించి పేరు ఏమి పెట్టమంటారు? అని అడిగినాను. ఆయన వెన్నెలరాత్రులు అనమన్నారు. బొత్తిగా అంత తెలుగులో పేరుపెట్టటానికి నాకు మనస్సు ఒప్పిందికాదు. అందుకని శరద్రాత్రులు అంటాను ఏమంటారు? అన్నాను. బాగానే ఉంది అన్నారు. ఆ పేరేపెట్టాను కాని హనీమూన్ డేస్ అన్న మాటలోని మాధుర్యం ఈ గ్రంథనామంలోకి ఇంకారాలేదనే నా నమ్మకము.

ఈపుస్తకంలో రెండవకథ పూర్తిగా స్వయం కల్పితము కాదు. శరత్ బాబు కథలలోని ఒకరమణీయమైన ఘట్టాన్ని తీసుకొని వాడుకొన్నాను.

ఇంకొక్క విషయము, ఈపుస్తకము చదువుతూ ఉన్నప్పుడు శ్రీ శ్రీ విశ్వనాథ సత్యనారాయణగారి వ్యాక్యాలు కొన్ని జ్ఞాపకం వస్తయి. కొన్ని వాక్యాలు నేను శ్రీ శ్రీ ప్రభువారి ఒరవడిలో దిద్దుకొన్నమాట నిజమే. పవిత్రమైన గంగానదిలో నుంచి ఒకటి రెండు చెంబులనీరు తీసుకుపోవటానికి అందరికీ హక్కు ఉన్నది.

మచిలీపట్నంలో,
నక్కలతోట.
1–10–45

మునిమాణిక్యం.

శరద్రాత్రులు.

1

ఆ రాత్రి పుచ్చ పూవులాంటి వెన్నెల, ఎంతో మనోహరంగా ఉన్నది. చల్లని గాలికూడా ఉండటము మూలాన చాలా హాయిగా ఉన్నది.

కాంతం నా మంచముపై నే, నా ప్రక్కనే కూర్చుని ఉన్నది. మంచముపై నున్న తెల్లని దుప్పటి ఆ వెన్నెలలో మరీ తెల్లనై, చల్లగాలికి కొద్దిగా లేచి, కాంతం చీర చెరగులను తాకి తృప్తితో క్రింద పడుతూ ఉన్నది.

కాంతం శరీర కాంతులు ఆవెన్నెలలో కలిసి పోయినవి. ఆమె మెడలో తళతళ మెరస్తూ బంగారపు గొలుసు ఒకటి కులుకుతున్నది. మల్లెపూలు కొన్ని ఆ పక్కపై బడి దొర్లి నవ్వుతున్నవి. కొన్ని ఆమెజడ లోకి ఎక్కి ఆడుకొంటూ ఉన్నవి.

ఉంటూ ఉన్నయి. నిజమైన విషయాన్ని వస్తువుగా గ్రహించి జరిగినది జరిగినట్లుగా వ్రాయబడిన కథలు కొన్ని, జరగనీ విషయాన్ని తీసికొని, జరిగినట్లు చిత్రించ బడినవికొన్నీ ఉన్నవి. కవి పుంగవులున్నూ, ప్రాజ్ఞు లున్నూ అయినవారు చెప్పిన కథలు ఈ రెండు రకా లకే చెంది ఉన్నవి. ఈ రెండు రకములైన కథలలో దేవిగారికి ఏరకపు కథయందు అభిరుచి ఉన్నదో తెలి యజేస్తే అట్లాంటి కథ చెప్పటానికి సంసిద్ధుడను."

ప్రియమైన వాక్కుగలదియు దరహాస వికసిత ముఖారవిందయు వినయశీలయు అయిన కాంతం సుందర మైన ఆకారము కలిగినటువంటిన్నీ, స్వస్త్రీయందే ఎల్ల ప్పుడూ లగ్నము చేయబడిన మనస్సు కలిగినటువంటిన్నీ, కుటిల కుంతలములు కలిగినటువంటిన్నీ, తన భర్తను కొద్దిగా కనులు ఎత్తిచూచి వెంటనే క్రీగంటిచూపులు ప్రసరించి ప్రసన్న వదనంతో అన్నది.

ఏమని అంటే "ప్రాణప్రియా! సాహిత్యా చార్యులు, సత్యమే సుందరమైనదనీ, శుభప్రదమైన దనీ, రమణీయమైనదనీ, అన్నారు కాబట్టి, ఆ నిర్వ చనాన్ని మనస్సులో నుంచుకొని మీరు కథ చెప్ప వలసినది." ఇల్లాగ నిజాభిలాషను ఎఱుకపరచినది.

కథ చెప్పించాలనే ఉద్వేగంతో కూడుకొని దంత ఖండ ధావళ్యాన్ని మించిన శరీరచ్ఛాయతో తళతళ మెరస్తూ ఉన్న కాంతం దేహాన్ని అదేపనిగా చూస్తూ ఈ గ్రంథ కారుడు అన్నాడూ,

"అల్లాగ అయినట్లయితే రామాయణ మహా భారతాది గ్రంథాలలోనివీ, పురాణేతి హాసాలలోనివీ, అయిన కథలూ కథానికలూ, సత్యములైనవిన్నీ, నీతి దాయకములు అయినవిన్నీ అయి ఉన్నవి. వానిలో ఏదైనా ఒకటి దేవిగారికి వినిపించ వలసి ఉంటుంది."

ఇల్లా అనేసరికి కాంతం కించిచ్చకిత అయినటు వంటిదై, అంతలో ప్రసన్నయై, కృపారస పూరితమైన దృక్కులు ప్రసరిస్తూ, నిజకాంతునికి దగ్గరగా జరగి ప్రార్థనా పూర్వకంగా అన్నది.

ఏమనీ అంటే "ఇల్లాంటి కథలు కొన్ని నేను ఇదివరకే వినియున్నాను. వాని రహస్యములు తెలిసి కొని కొంత తృప్తినికూడా పొందిన దానిని అయినాను. ఇదివరలో ఎవ్వరూ విననట్టి కథలు కొన్ని చెప్పవలసినది."

మధురమైన ఈ వాక్కులు వినుటవలన కలిగిన ఆనందముతో పారవశ్యము పొందుతూ, ఆమె కన్నుల వంకనే తదేకనిష్ఠతో చూస్తూ "రాణిగారి ఆజ్ఞను నిర్వ హించటానికి ఈ భార్యా విధేయుడు సిద్ధముగానే ఉన్నాడు కాని ఈ భారం నిర్వహించగలడా యని కించిత్సందేహంతో డోలాయిమాన మానసుడు అయి ఉంటున్నాడు" అని అన్నాడు ఈయువకుడు.

ఆనేసరికి కాంతం ప్రియకాంతునిపై ప్రసన్న దృక్కులను పరపి దక్షిణ హస్తముతో ఆతని విశాల వక్షస్థలాన్ని తాకి భయపడవద్దు అన్నట్లుగా ఆతని వీపుపై చరచినది.

ఇల్లాంటి ఉపచర్యలవలన కథలు చెప్పేందుకు కావలసిన ధైర్యాన్నీ బుద్ధినీ ఆయనకు ఇయ్యటమే కాకుండా ఇంకా ఏమన్నదీ అంటే "మీరు అధైర్య పడవలసినకారణం ఏమాత్రమూ లేదు. మీవాక్చమత్కృతీ మాధుర్యమూ నాకు తెలియనివి కావు. మీరు ఉత్సాహంతో మహిళాజనానికి ఇంపు సంపాదించే టటువంటివీన్నీ, రసము ఉట్టిపడేటువంటివీన్నీ, కథలు చెప్ప వలసినది."అని.

కాంతం మనోహరుడు ఈ మాటలువిని మిగుల హర్షము చెందినవాడై విలాసవతియై, అర్ధనిమీలిత నేత్రియై, వ్రీడావతియై, తనమనః సామ్రాజ్యానికి అధికారిణియై, శయ్యపైన అధివసించియున్న కాంతం కరగ్రహణముచేసి ఆమెగారి ఆజ్ఞకు విధేయతను తన చూపులలోనే తెలియజేసి ఊరకొన్నాడు.

కాంతం వంటి సుగుణవంతురాలిని తాను భార్యగా పొందినందులకు కృతజ్ఞతా భార వినమ్రుడై, జన్మాంతము ఆమెగారి ఆజ్ఞను పాలించుటకు కృతనిశ్చయుడై, ఆతడు ఆవిధంగా ఏమీ మాట్లాడ లేక పోయినాడు గదా! ఆవిషయం ఎవ్వరికి తెలియకపోవటము ఎంతో అన్యాయము.

భర్త సుగుణాలను ఎక్కువగా ఎప్పుడూ మెచ్చుకోవటమే స్వభావముగా చేసికొన్న కాంతం కూడా తనకు వశుడైన ప్రియభర్త లభించినందులకు శ్రీకృష్ణ భగవానుని మనస్సులో తలచి నమస్కరించినది.

భార్య సుగుణసంపత్తిని గుర్తించగలిగిన కాంతం భర్తకూడా అదేసమయంలో భక్తిప్రేరితుడై భార్యను

మిక్కిలి సమీపించి గాఢమైన అనురాగంతో ఆమెను ఆలింగనము చేసుకొనేసరికి ....భార్యా భర్తలు ఇద్దరూ ఆలింగనంలో ఉండి విషయప్రవృత్తి కారణాలైన సుగంధ ద్రవ్యాది వస్తువులచే కొంచెము మత్తుకలిగిన వారై కూడా మనస్సులను మాత్రము ఆరాధికా వల్లభుని పాదారవిందముల మీదనే నిలిపివేసినారు.

కొంచెముసేపులో కాంతం మహావేశంతో అన్న మాటలు ఏమీ అనగా, "ఓ మనోజ్ఞమూర్తి తమకు ఒక్కమాట చెప్పవలసినదిగా శ్రీకృష్ణ భగవానుడు నాకు ఆజ్ఞ ఇచ్చినట్లుతోచినది".

ఈమాటలువిని నాయకుడు చాలా వ్యాకులత పొంది ఆమెగారివైపు తదేకదృష్టితో చూడగా,...... కాంతం దరహాస వికసిత వదనంతో విస్ఫారిత నేత్ర ద్వయముతోఁ లజ్జ ఒకవైపునా ఔత్సుక్యము ఒకవైపునా ఆమెకు వింజామరలు వేయగా, అటూఇటూ తలత్రిప్పుతూ ఎప్పుడూ జ్ఞాపకము ఉంచుకోదగిన మాటలు అన్నది.

ఏమని అన్నది అనగా, "సహజమైన చాతుర్యముతో ఒప్పారేటువంటివన్నీ, విశదంగా దాపరికంలేని

హృదయముతో వ్రాయబడి, సరస్వతీదేవి కంఠహారం కాగలయట్టిన్నీ, చిరకాలము స్మరణీయమైనట్టిన్నీ, రసికుల హృదయాలను సంతోషపెట్టగలిగినట్టిన్నీ, మహిళా జన హృదయాలకు ఆనందము చేకూర్చేటటువంటిన్నీ, ముఖ్యముగా దాంపత్య మహాత్మ్యన్ని ఎక్కువగా వెల్లడి చేసేటటువంటిన్నీ, కథలుమీరు వ్రాయవలసినది"

ఈమాటలువిని ప్రసంగకుశలుడైన ఈ యువకుడు ఇల్లాగ అన్నాడు. "దాంపత్య మహాత్మ్యన్ని వెల్లడిచేసే కథలు వ్రాయమని నీవు అడగటం ధర్మ సమ్మతమైన కోరికే.

కవులకిట్టి రచనలు క్రొత్తగాదు. ప్రపంచం కళ్లబడకూడదని, మనుష్యసంచారంలేని హిమాలయ పర్వతాలెక్కి కూర్చున్న పార్వతీ పరమేశ్వరుల పావన ప్రణయకథను కవులు గానంచేశారు.

ఇది గాదని, పాలకడలిలో పాపరాపాన్పుపై పవ్వళించిన రమాకేశవుల విశ్వశ్రేయః ప్రేమనూ, నందనారామంలో కల్పపాదప చ్ఛాయల, అప్సరో నృత్యాలమధ్య శచీదేవేంద్రులు చవిచూచిన అనురాగ

సుధాబిందు మాధుర్యమునూ, కవులు కావ్యరూపంలో మనకు సాక్షాత్కరింపజేశారు.

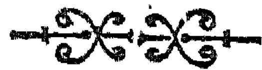
అట్లే నేను మన దాంపత్యకథనే వ్రాస్తా''నని చెప్పేవరకు కాంతం కృత్రిమ రోష కషాయ నేత్రయై "ఓహో ఎంతటిచతురులుమీరు! ఎంతటిమహాత్ములు! నాదుమీదనా కటకట, మీ వచోరచనా కౌశలము" అని వెక్కిరించినది.

అందుపై ఈ గ్రంథకర్త ఇల్లాఅన్నాడు- "సరస్వతీ చతుర్ముఖుల శృంగారలీల కళాపూర్ణోదయమునకు మూలము అయింది. అట్లాగే మనదాంపత్య శృంగార లీలలే ఈ కథలకు మూలము అవుతుంది."

ఇల్లా అనేసరికి కాంతం సంతోషించి మిమ్ము గనినతల్లి కడుపు "చల్లనై సదా మనవలయుననీ" దీవించి భర్త కంఠమును సువర్ణ వర్ణములైన బాహువులచే పరిరంభ మొనర్చినది.

కాంతం ఆనాటినుంచీ కథానాయిక అయినది. ఆదర్శగృహిణి అయినది సృష్టిలోఉన్న రమణీయ వస్తువులసౌందర్యమంతా ఆమెను ఆశ్రయించినది.

వెన్నెల చల్లదనమూ, పూరేకుల మెత్తందనమూ, మేల్మి బంగారుచాయ, ఆమె సుకుమార సుందర శరీర కాంతికి ఉపమానములయినవి. ఆమె పరిహాసపు వాక్కులు, నా యీ కావ్యమునకు "మానిషాద" ప్రాయములైనవి. ఆమె శృంగారలీలలే కథలైనవి. ఆ దాంపత్య కథారసామృతమే స్వర్ణపాత్రిలలో లోకానికి అందించడము నాపనియైనది. కాంతం కథల జన్మ వృత్తాంతము ఇట్టిది.

2

ఉదయభానుడు నిద్రపోతున్న తామర మొగ్గలను తన కిరణహస్తాలతో మేల్కొలిపినట్లు, కాంతం తెలతెల వారుతూ ఉండంగా వచ్చి నన్ను లేపుతుంది.

కాంతం నాకంటే ముందుగానే లేచి కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని, స్నానంచేసి తలదువ్వుకొని, పూలు పెట్టుకొని వచ్చినది నాగదిలోకి.

"ఇంకా నిద్రపోతూనే ఉన్నారూ? పొద్దెక్కింది. లేవరూ?" అన్నది. నేను ఆమాటలువిని కూడా నిద్ర నటించాను. ఆబిడ వచ్చి నాపైకి వంగి, తేలికగా తాకి బుగ్గపైన చిటిక వేసి 'లేవరూ' అన్నది.

"నేను లేవను చాలాబద్ధకంగాఉంది. పడుకొంటాను" అన్నాను.

"కాలేజీకి వెళ్లరా?"

"వెళ్లను."

ఆబిడ మంచంమీద నాప్రక్కనే కూరుచుండి ముఖంమీద పడిన జుట్టును సవరిస్తూ "ఇదేమీ బాగుండలేదు. మీరు కాలేజీకి వెళ్లక తప్పదు" అన్నది.

"నాకు బాగానేవుంది" అన్నాను.

"మీకు బాగానేవుంటుంది! అంతా నన్ను అంటారు" అన్నది కాంతం, బుజ్జమూతిపెట్టి.

"నేను లేవలేను" అని కచ్చితంగా చెప్పి ముసుగు బిగించాను మళ్లీ.

"ఉహు! అదేమీ కుదరదు, లేవండి" అని కాంతం నా పాదాలపైన చెయ్యివేసింది.

నేను అనేక కారణాలు చూపించి కాలేజీ మానటానికి ప్రయత్నంచేశాను. కాని ఆబిడ గట్టిపట్టు పట్టి నన్ను బలవంతంగా నిద్రలేపి స్నానంచేయించి భోజనం పెట్టి బడికి పంపింది.

సాయంత్రం కాలేజీనుంచి ఇంటికి రావటంతోనే సుఖంగా భోజనంచేసి వెన్నెలలో తెల్లని పరుపుపైన పండుకొని నిద్రపోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నాను.

కాంతం కూడా భోజనం పూర్తిచేసి వచ్చింది. తెల్లని జరీచీరపై వెన్నెలలు జారి పోతున్నవి. ఆమె వచ్చి కూర్చుండి "ఇల్లాగయితే ఎల్లాగండీ! పుస్తకం తెరవటం మానేశారే!" అని అన్నది.

"అయితే ఏంజెయ్యమంటావూ?" అని అడిగినాను.

"ఫ్రాడివాళ్లంతా ఏంజేస్తున్నారండీ ! చక్కగా కష్టపడి చదువుకోవటంలేదూ!"

"చదివి పరీక్షకు కూర్చుని ప్యాసయి చివరకు చేసేదేమిటి?" అని నేను చప్పరించాను.

"ఏమీలేకపోతే ఎందుకు చదువుతున్నారూ?" అని అడిగింది కనుబొమ్మలు ఎగరవేస్తూ.

"వాళ్లకు పిచ్చి!" అన్నాను.

"మీరూ వాళ్లమోస్తరు విద్యార్థులే! మీరంతా ఒక కాలేజీలోనే చదువు కొంటున్నారు." అని నవ్వింది కాంతం.

"అవును, కాని నాకింకా అంత పిచ్చి ఎక్క లేదు" అన్నాను.

కాంతం నవ్వి "అల్లాగకాదు. మీరు చదువు కోకపోతే ఎల్లాగచెప్పండి," అని బుజ్జగించింది. నేను ససేమిరా చదువుకోనన్నాను.

ఆ తెల్లని పక్కా, ఆ సువాసనలూ, అమనోహరమైన వెన్నెలనూ వదిలివేసి గదిలో దీపముందు కూర్చుండి ఛార్లెమాన్ ది గ్రేట్‌ను గురించి చదివే టందుకు నేనేమీ బుద్ధిహీనుణ్ణి కాదు.

అక్కడే పండుకొని మబ్బులను తరుముకొంటూ పోతున్న చంద్రుణ్ణి, కాంతం స్నిగ్ధకపోలాలను, అరుణాధరసౌభాగ్యమును చూస్తూ మౌనం వహించాను.

ఆమె "ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్నది.

"ఒకముఖ్యమైన విషయాన్ని గురించి ఆలోచించాను. ఒకనిశ్చయానికి వచ్చానుకూడా. నేను రేపటినుండీ కాలేజీకి కూడావెళ్లను" అన్నాను.

"ఎందుకు వెళ్లరూ?" అని అడిగింది ఆదుర్దాగా!

"అక్కడ నేర్చుకోవలసిన విషయములు ఏమీ లేవు. ఇంట్లో నీదగ్గరేఉండి చాలా విషయాలు నేర్చుకోవలసి ఉన్నది." అన్నాను.

"నాదగ్గర ఉండి నేర్చుకొన్న విషయాలను చూచి సంతోషించి మీకు ఎవరైనా ఉద్యోగం ఇస్తారా?" అని అడిగింది నవ్వుతూ.

"ఎవ్వరూ ఇయ్యకపోతే నీదగ్గరే ఉద్యోగం చేస్తాను." అన్నాను.

"జీతం ఎంత ఇయ్యవలసి ఉంటుందో ! కొంచం చెప్పండి?" అన్నది కాంతం.

"ఆక్టే ఏమీ అక్కరలేదు తినటానికి అన్నం కట్టుకొనేందుకు బట్ట. అంతేచాలు" అన్నాను.

"అంతటితో తృప్తిపడితే మీరు ఈ ఉద్యోగంలో చేరవచ్చు. భగవంతుడు ఇచ్చినంతలో ఆ మాత్రము ఇయ్యగలను."

"అయితే యింకేమీ! ఇప్పటినుంచీ డ్యూటీలో చేరుతాను. నేను చేయవలసిన పనులు ఎల్లాంటివో కొంచెము చెప్పాలె నువ్వు."

"అంత కష్టమైన పనులు ఏమీ ఉండవులెండి."

"అసలు రోజుకు ఎన్ని గంటలు పని చెయ్యాలె?"

"ప్రొద్దున తొమ్మిది గంటలనుండీ, సాయంత్రం అయిదు గంటలదాకా డ్యూటీలో ఉండాలె"

"చేయవలసిన పనులేమిటి?"

"చాలావరకు నా ముందు నుంచోటం."

"నుంచుని?"

"నుంచుని నను చూస్తూ ఉండటమే!"

"ఇంకా?"

"నాకు పూలు తెచ్చిపెట్టటం. నేను అలంకరించుకొంటూ ఉంటే నాకు తోడ్పడటం."

"దాని తరువాత?"

"దానితరువాత ఇంకేదైనా పని చెప్పితే చెయ్యటం"

"ఏమీాపని లేకపోతే?"

"ఊరికే నుంచోటం"

"ఎంతసేపైనానా?"

"ఆ"

* "నుంచుని నుంచుని అలసిపోతే కూర్చోవచ్చునా"

"ఆ"

"కూర్చుని కూర్చుని విసుగుపుడితే పడుకో వచ్చునా?"

"అహ. అట్లావీలులేదు. కూర్చుని కూర్చుని విసిగిపోతే మళ్లీ నుంచోవాలి"

"అది కష్టం!"

"అయినా తప్పదు."

"నుంచోనంటే?"

"నుంచోనని యజమానురాలియందు భయభక్తులు లేకుండా ప్రవర్తిస్తే ఫైనుపడుతుంది."

"జీతం, బత్యం లేని ఉద్యోగం చేస్తున్న వాడు ఫైను ఎక్కడ ఇచ్చుకోగలడూ?"

* "శరత్ బాబు."

"ఫైను ఇయ్యకపోతే ఖైదుపడుతుంది. సాయంత్రం అయిదు అయిన తరువాత కూడా గది గుమ్మం దాటటానికి వీలుండదు."

"ఇల్లాంటి ఉద్యోగం చెయ్యటం కొంచెం కష్టమే. యజమానురాలు కొంచెం కఠిన స్వభావం కలదాని లాగు కనిపిస్తూ ఉంది."

కాంతం తన రెండు చేతులనూ నాబుజముపైన వేసి కౌగలించుకొని "మీయజమానురాలు ఏమాత్రం కఠిన స్వభావం కలది గాదండి. కావాలంటే ఒక పూట నౌకరీచేసి చూడవచ్చు" నన్నది.

"అయితే నేను ఈ క్షణంలోనే నౌకరీలో ప్రవేశిస్తున్నాను. ఏంజెయ్యాలో సెలవియ్యండి" అని లేచి నిలబడ్డాను.

కాంతం కూడా లేచి నిలబడి "ఇకనుంచి మీరు నాయెడల విధేయతతో ప్రవర్తించాలిసి ఉంటుంది, తెలిసిందా!" అని అడిగింది.

"చిత్తం" అన్నాను నేను.

ఆపళంగా ఆమె గదిలోకి వెళ్లి మల్లె పూల చెండు ఒకటి తెచ్చి నాచేతిలో పెట్టింది.

"ఫైను ఇయ్యకపోతే ఖైదుపడుతుంది. సాయంత్రం అయిదు అయిన తరువాత కూడా గది గుమ్మం దాటటానికి వీలుండదు."

"ఇల్లాంటి ఉద్యోగం చెయ్యటం కొంచెం కష్టమే. యజమానురాలు కొంచెం కఠిన స్వభావం కలదాని లాగు కనిపిస్తూ ఉంది."

కాంతం తన రెండు చేతులనూ నాబుజముపైన వేసి కౌగలించుకొని "మీయజమానురాలు ఏమాత్రం కఠిన స్వభావం కలది గాదండి. కావాలంటే ఒక పూట నౌకరీచేసి చూడవచ్చు" నన్నది.

"అయితే నేను ఈ క్షణంలోనే నౌకరీలో ప్రవేశిస్తున్నాను. ఏంజెయ్యాలో సెలవియ్యండి" అని లేచి నిలబడ్డాను.

కాంతం కూడా లేచి నిలబడి "ఇకనుంచి మీరు నాయెడల విధేయతతో ప్రవర్తించాలిసి ఉంటుంది, తెలిసిందా!" అని అడిగింది.

"చిత్తం" అన్నాను నేను.

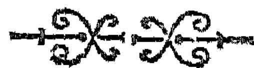
ఆపళంగా ఆమె గదిలోకి వెళ్లి మల్లె పూల చెండు ఒకటి తెచ్చి నాచేతిలో పెట్టింది.

కాంతం నాకు కొంచెం వ్రిక్కగా నుంచునివుంది. నేను దగ్గరలో వున్నకుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఆబిడ పైట సద్దుకొని నాకెదురుగావచ్చి నిలువబడి నన్ను ఆజ్ఞాపించింది,

"స్టాండ్."అని

లేచినుంచున్నాను విధేయతతో. "నడవండి" అన్నది. నేను నడిచాను"ఇటు ఇటు ఇటు"అని మంచము చుట్టూతిప్పి చివరకు ఆతెల్లని పాన్పుపై పడుకోమని ఆజ్ఞాపించినది.

నేను మాట్లాడకుండా విధేయత చూపాను. నా స్వామినీ భక్తి జూసి ఆకాశం పలపలా నవ్వింది.

3

కాంతం తెల్లటి పక్కమీద పండుకొని ఉంది ఆ ప్రక్కనేయున్న మరొక మంచంపైన నేను కూర్చు న్నాను. ఆమెకు నిద్రపట్టింది.

ఆవెన్నెలలో ఆబిడ ఎంతో మనోహరంగా ఉంది. వెన్నెల కాంతంపై పడుతున్నది. కాని ఆమె చెక్కిళ్లు ఆవెన్నెలను తినేస్తున్నాయి. నేను చూస్తూ కూర్చు న్నాను.

ఆమె పెదవిపై కెక్కి నాట్యంచేస్తున్న ఎరుపును తెలుపుచేయాలని వెన్నెలలు ప్రయత్నం చేసినై. మా కాంతం కళ్లుమూసికొని ఉన్నప్పుడూ అందంగానే ఉన్నది. వెన్నెల ప్రవాహంగా వచ్చేసరికి చీకట్లు కొన్ని పారిపోయివచ్చి ఆమెగడ్డం క్రింద దాక్కొన్నాయి.

కాసేపు ఆసౌందర్యాన్ని చూచితృప్తిపడి నేనూ పండుకొని నిద్రపోయాను. ఒకఅర్ధరాత్రివేళ మల్లెపూల పరిమళం ఒకటీ, మృదువైన హస్తము ఒకటీ నన్ను మేల్కొలిపినై.

కాంతం నాపక్కపైన కూరుచుండి నాభుజం పైన చెయ్యివేసి 'ఏమండీ! కలలు నిజమౌతా యాండీ?' అని అడిగింది.

నేను ఏమి చెప్పేది? 'కొన్ని కలలు నిజమౌతవి' అన్నాను. ఈ మాటవిని కాంతం భయపడ్డట్టు ఉలికిపడి, 'నిజంగానండీ, కలలో చూచినట్టు జరుగుతుందా?' అని అడిగింది.

నేను ఆబిడ స్థితి తెలుసుకొని వీపుమీద తట్టి 'కలలు ఎందుకు నిజంఅవుతయ్యే పిచ్చిదానా' అన్నాను. 'మరి ఇందాక అలాగ అన్నారేం' అన్నది. 'ఊరికే అన్నాను నీకేం భయంలేదు పడుకో' అన్నాను.

ఆబిడ నాకు కొంచెం దగ్గరకు జరిగి 'చూడండీ నాకు ఒక చెడ్డకల వచ్చింది.' అంటూ బిత్తరిచూపులు చూసింది.

'ఏమిటాకల?' అన్నాను నేను.

'కలలో మీరు కనపడ్డారండీ' అన్నది భయ పడుతూ.

'నేను కనపడ్డానా! కనపడితే భయం ఎందుకూ'

'మీరు చేసిన పనికి' అన్నది.

ఈ మాటలు నన్ను చకితుణ్ణి చేసినై. ఆబిడకు వచ్చిన కలలో నేను ఏంచేశానో ఎట్లా తెలుస్తుంది. అందుకని 'ఏం చేసా నేమిటి' అన్నాను.

ఆమె ఇంతింతకళ్లు చేసికొని 'తల్చుకుంటే ఇప్పటికీ ఇంకా అసహ్యాంగానేఉంది' అన్నది.

ఏదో అసహ్యంకలిగించేపనిని చేశానన్న మాట.

అది ఏపని అయినాకానీ, కలలోనైతే మట్టుకేం, నేను చేసివుండాలిసిందికాదు. అందుకని నేను వెంటనే అన్నాను 'కాంతం ! క్షమించు, అదేదో చాలా తప్పు పని అయివుంటుంది. నేను చేయాలని చేయలేదు'

'చెయాలనే చేశారు' అన్నది కాంతం.

'అట్లాయెప్పుడూ అయివుండదు. అయినా 'ఏమిటో చెప్పూ' అన్నాను. నేను కళ్ళారా చూశాను మీరు ముద్దుపెట్టుకోటం' అన్నది కాంతం.

'ఇంతకూ నేను చేసినతప్పు ముద్దుపెట్టుకోటం అన్న మాట! అయితే తప్పకుండా బుద్ధిపూర్వకంగానే చేసిఉంటాను' అన్నాను నవ్వుతూ.

'పైగా చెప్పుకుంటారుకూడాను, ధైర్యంగా! ఎంత తప్పుపనండీ అది' అని ఆబిడ తెలతెలపోయింది.

'నాభార్యను నేను ముద్దుపెట్టుకొంటంలో తప్పు ఏమిటో నాకు అర్థంకావడంలేదు' అన్నాను నేను.

'మీభార్యను ముద్దెట్టుకోడంకాదు; మీరు, ఎవరో మరొకస్త్రీని ముద్దెట్టుకొన్నారు' అన్నది ఆబిడ.

'శివశివ! నేను ముద్దెట్టుకోలేదు' అన్నాను కాని ఆబిడకు తృప్తికలుగలేదు. 'నే నేమీ ఎరుగను' అన్నా. ఆబిడకలలో అయితేమట్టుకు ఎందుకు ముద్దెట్టుకోవాలె?

నేను చేసినతప్పుకు ఆబిడ శరీరంలోని ప్రతి భాగమూ నాపైన ఆగ్రహం వహించింది. ఆబిడ పెదవి జేవురించింది. ఆవెన్నెలలోకూడా భ్రూలతలు కోపంతో ముకుళించుకు పోయినై.

ఆబిడ తర్జని ముక్కుపై కెక్కి తప్పు తప్పు అని అరచింది. జడ నాపైకి ఎగిరి పడ్డది.

ఆబిడగారి కలలో కనపడ్డ విషయాలకు నేను ఎట్లా బాధ్యుడినో భార్యకు చెడ్డకలలురాకుండా చూడవలసిన బాధ్యతకూడా భర్తదే కామోలు ! ఎవ్వరికి తెలుస్తవి ఈ మర్యాదలన్నీ.

నాతప్పు ఏమీలేదని నిశ్చయించుకొని ఆబిడ అమాయికత్వానికి నవ్వుకొని కళ్ళుమూసికొని పండుకొన్నాను.

ఆమె కూడా పండుకొని నిద్రపోతుందనుకొన్నాను.

నాకు నిద్రపడుతూపడుతూ ఉండగా ఆమె చల్లని మల్లెపూలతో నన్ను తాకి 'ఏమీ ఎరుగనట్లు హాయిగా ఎట్లా నిద్రపోతారండీ నా మనస్సుకు ఇంత కష్టంగాఉంటే?, అన్నది, జడతీసి బుజంపైకి విలాసంగా విసిరి వేసికొంటూ.

నిద్రకళ్లతో చూశాను. ఆమె లావణ్యము వెన్నెలలో మెరసిపోతున్నది. వెన్నెలను తాగుతూఉన్న ఆమె తనువూ, చలిస్తూఉన్న ఆ కళ్లూ, కట్టుకొన్న తెల్లని జరీచీరా అన్నీ కూడా నా నిద్రాముద్రిత వదనాన్ని చూచి నవ్వినవి.

నేను ఎవరినో ముద్దుపెట్టుకొన్నట్లు ఆమెకు కలరావటం, అందుకై ఆమెగారికి కష్టంగా ఉండటం, అది గుర్తించక నేను నిద్రపోవటము, అది ఒక పెద్ద తప్పుగావటం, దీన్నిజూచి చందమామ సహితం మేఘాన్ని మరుగుజేసికొని వికవికనవ్వటం! బాగానేఉంది! అనుకొన్నాను.

ఆమెకు కల ఎందుకురావాలే! వస్తేమటుకు అల్లాంటి కల ఎందుకురావాలే! అయినా ఆ దుస్స్వప్నానికి నేనెట్లా బాధ్యుణ్ణి? నాకేమీ బోధపడలేదు.

అయినా కలలో జరిగినదానికి ఆమె అంతగా కష్టపడటం నాకేమీనచ్చలేదు. అందుకని ఆమెగారి మాటలకు నవ్వి ఊరుకొని కళ్లుమూసికొని నిద్రపోవటమే ఉచితమైనదని.

అల్లా చేద్దామనుకొన్నాను. కాని ఆ చల్లని ప్రసన్నమైన వెన్నెలలో పరిదీనవదనయై, అవనత ముఖియైయున్న ఆసుకుమార రూపవతిని చూచి నిర్లక్ష్యంచేయలేక పోయినాను.

అందుకని కాదూ నేను ఆమెకు మరికొంచెము దగ్గరగా జరిగి 'కాంతం, అయితే, నీవు నిద్రపోకుండా ఇల్లాగ కూర్చున్నావు ఎందుకూ, అని బుజ్జగిస్తూ అడిగింది!!

అల్లా అడిగినా ఆమె మాట్లాడకుండా ఊరుకొన్నది. ఈ దుస్స్వప్నం కాంతాన్ని చాలా వ్యాకులత పెట్టినట్లుంది. నేను ఆమె ఎడల 'సదాహృదయ కౌతక హేతుకళా విధిజ్ఞుడా' పురుషుణ్ణి కాకపోవటం నాదేతప్పు అనిపించినది.

ఆమెను సంతోషపెట్టే మార్గంకోసం చాలాసేపు ఆలోచించే, చివరకు ఆమె చుబుకాన్ని తాకి 'అం

వ్యాకులత పొందుతున్నావు ఎందుకు కాంతం?, అని అడిగినాను. ఎంతో బ్రతిమిలాడిన మీదట ఆమె జబాబు చెప్పినది.

ఆ జబాబు అయినా కోపంగానే అన్నది. ఎందు కేమిటండీ, నాకు అల్లాంటి కల రావలసిందికాదు, కులస్త్రీలకు ఇటువంటి కలలువస్తయ్యా ఏమిటండీ! అందుకనేనాకు కష్టంగా ఉంది' అని. ఈ మాటలు అంటూఉన్నప్పుడు ఆమె గొంతుక కొద్దిగా జీరపోయింది.

ఇంక అనుమానము ఏమాత్రమూ లేదు. ఆమెకు బాగా కష్టముకలిగినది. 'కాంతం, ఇందులో నా తప్పు ఏమీలేదు. నేనేపాపమూ ఎరుగను. నేను ఎవరినీ కలలోనైనా ముద్దుపెట్టుకొని ఎరుగను. అయినా క్షమించి నీవు పడుకొని నిద్రపో' అని అంటూ నేను కాంతం నున్నని తలపైని చేయిజార్చి, బుజాలనంటి బుజ్జగించాను.

కాంతం కళ్లువిప్పి నావంకచూచింది. రేకులు వెనుకకు విప్పుకొనిన బొడ్డుమల్లెపూలు నావంక తేరిపార చూచినట్లు అయినది. ఆమె కొంచెమూసేపు ఆలోచించి చివరకు ఇల్లాగ అన్నది, విడిపోయిన తన జడను బిగించి అల్లుకొంటూ.

'చూడండి, ఒక్కముక్క చెబుతున్నానువినండి.
మీరు ... పరస్త్రీని ముద్దుపెట్టుకొనట్లు ఇంకొకసారి నాకు ... కల వచ్చిందా అంటే మాటదక్కదు...'
ఇల్లా అంటూ ఆమె తర్జనిని సాభిప్రాయంగా చూపింది.

ఇల్లాగ నిక్కచ్చిగా చెబుతూ కాంతం తన జడను, అల్లటంపూర్తిచేసి, విసిరి వెనక్కు వేసుకొన్నది. తన కోపం అంతా నాపైన చూపటం ఎందుకూ నేనేమి చేశానూ, అని అనుకొంటూ ఆజడ ఆమె పిరుదులపైని రెండుసార్లు అటూఇటూ ఊగి కుదటబడి ఊరుకొన్నది.

నేను ఆమె చెప్పిన మాటలు శ్రద్ధతోవిని విధేయతతో తల ఊపి, బుజంపైన చెయ్యివేసి ఆమెను దగ్గరకు తీసికొని 'నీకెందుకూ ఇంతకష్టం, ఈ కల సంగతి మరచిపో, ఇంకొకసారి నీకు ఇల్లాంటి కల వచ్చినదంటే అప్పుడునన్నుఅను, అన్నాను, అల్లాంటి స్వప్నాలు రాకుండా నేను అప్పుడే చాలాగట్టి ఏర్పాట్లుచేసినట్టు!!

కాంతం పరితృప్తిని పొందలేదు. గునుస్తూ 'ఈ పాపిష్టి కల రావలసిందికాదు. దీనికేదో శాస్త్ర శాంతి చేయించాలె' అన్నది.

'అవును, కాంతం, దీనికి నీవు తప్పక శాంతి చేయించుకోవలె' అన్నానునేను.

'ఏమి శాంతి చేయవలెనో ఎల్లా తెలుస్తుందీ!' అని అడిగింది.

'చూడూ, కాంతం, దీనికి అట్టే పెద్దశాంతి ఏమీ, అక్కరలేదు. కలలో పరస్త్రీని ముద్దెట్టుకొన్న దోషం, ఇలలో స్వస్త్రీని ముద్దెట్టుకోటంవల్ల పోతుం దనీ, కల వచ్చిన తత్ క్షణాం, కాల విలంబనం కాకుండా ఈ శాంతి క్రియ జరుబడవలెననీ, శాస్త్రకారుడు వ్రాసినాడు' అన్నానునేను.

'చాల్లెండి, మీమాటలన్నీ ఇల్లాగే ఉంటవి. వేళాకోళాలు! వెక్కిరింతలూనూ!' అని నవ్వింది కాంతం.

'అయితే నామాట నమ్మవన్నమాట! కావలిస్తే ప్రమాణం చూపుతాను. పార్వతికి ఇల్లాగే దుస్స్వప్నం వచ్చినపుడు పరమేశ్వరుడు ఇల్లాంటి శాంతి జరిపినట్లు పురాణాలు చెబుతూఉన్నవి.

ఈ శాంతి ఎప్పుడూ చేయలెనూ అని పెద్ద తర్జన భర్జన అయిందట! చివరకు 'నిశావేళ జేయనర్హంబను చున్, విజ్ఞాపనం బొనర్చిరి, విజ్ఞానేశ్వరముచూచి విద్వజ్జనులున్' అనివ్రాసిఉంది. చూశావా, ఈ శాంతి రాత్రి వేళలయందే చేయటం బహు ఉత్తమమైనదని

కూడా చెప్పినారు. అని శాంతాన్ని నమ్మించి, ఆ నిశాసమయంలో చంద్రమఃఖండ వినిర్గతమైన వెన్నెల వెలుగులో శాస్త్రోక్తంగా శాంతి జరిపినాను.

కాంతం మొగమున పరితృప్తి సూచకమైన ఒక అమృత రేఖ తాండవించినది. 'ఇంకా భయంగానే ఉం దండీ' అంటూ కాంతం, భర్తృపరిష్వంగాన ఒదిగి పోయింది.

వెన్నెలలు ఆమెజడపై, జడలోనున్న మల్లె పూలపై, ఆమె ముఖముపై, ముక్కుపుడకలపై, కపో లములపై, కనురెప్పలపై, కాలి పట్టాలపై, మట్టెలపై తళతళలాడి, మిలమిలమెరసి, ఆమె చెక్కిళ్లపై పారాడి, చేలాంచలములపై జీరాడి, ఆమెను జోకొట్టి నిద్ర పుచ్చినవి.

4

కాపురానికివచ్చిన కొత్తరోజులలో మాకాంతం ఒక స్వప్నసుందరి. ఆమెశరీరము ముడుచుకొన్న తామరమొగ్గ. ఆమె చిన్నమందహాస కాంతిలో దేవలోకపు వీధులు కనబడేవి.

మాకాంతానికి అప్పుడు పదునేడు సంవత్సరాలు. బక్కపలచగా చామనఛాయగా ఉండేది. ఆవిడ రాణి అయి అప్పటికి మూడునెలలు అయిఉంటుంది. ఆమె మొగములో ఇంకా క్రొత్త పెండ్లికూతురుతనం పోలేదు.

మాటిమాటికి ఆమె సిగ్గుపడేది. నేనూసిగ్గుపడేవాణ్ణి. నాకంటె ఆమె ఎక్కువగా సిగ్గుపడేది. మాట్లాడితే నోటిముత్యాలు రాలిపోతవేమో అన్నట్లు వెంటనే జబాబుచెప్పక, సిగ్గువడి సిగ్గుపడి, చివరకు తలవంచుకొని తేనెవాక్కులు జార్చేది. మాట్లాడుతూ ఉన్నంతసేపూ పక్కవాటుగా క్రీగంటిచూపులు చూసేది. ఏమీ కారణంలేకుండా ఫక్కున నవ్వేది. నేనూనవ్వేవాణ్ణి. ఇద్దరం నవ్వుకొనేవాళ్లం.

కొత్తిత్తలో ఓస్నేహితుడి ఇంటికి వెళ్లాము. ఆయనభార్య రత్తమ్మగారు. నేను ఆమెగారిని అక్కగారూ అని పిలిచేవాణ్ణి.

ఇద్దరం బండిదిగి లోపలికి వెళ్లాము. రత్తమ్మగారిని చూచి మాకాంతం బెదురుచూపులు చూచింది.

నేను మాకాంతంకంటే ముందుగా అక్కగారు ఉన్న వైపుకునడచి 'అక్కగారూ మరదలును తీసుకొని వచ్చాను చూడండి' అన్నాను నవ్వుతూ.

అక్కగారు ముందు మాఇద్దరికీ కాళ్లు కడుక్కోను నీళ్లూ తుడుచుకొనేందుకు తువాలా, ఇచ్చింది. కాళ్లు తుడుచుకొని అక్కడే నిలబడిఉన్నాము.

అప్పుడు అక్కగారు మాకాంతానికి దగ్గరగా వెళ్లి ముఖంలో ముఖంపెట్టి తేరి పారజూచి నవ్వి, బుజం మీద చెయ్యి వేసి, 'నీపేరేమిటే పిల్లా' అన్నది.

కాంతం చప్పున తనపేరు చెప్పేస్తే ఈ కథ జరిగి ఉండేదికాదు. ఆమె చెప్పక నావైపుచూచింది చెప్పనా వద్దా అన్నట్లు. పేరుచెబితే తమ సౌందర్యము కాస్త వన్నెతగ్గుతుందనే అనుకొంటారు ఈ ఆడవాళ్లు. తమపేరు తమనోటీతో పలుకుతూఉంటే వినటంఎప్పుడు

పడితే అప్పుడు లభించేవిషయంకాదని మనం అనుకొనే ట్లు చేస్తారు.

ఆమె నావంకచూచినవ్వితే, నేను ఆమెవంక చూచి నవ్వాను. ఇద్దరినవ్వులూ కలిసినై. గదినిండా కాకి బంగారపుతళుకులు చల్లినట్లైనది.

'నీపేరేమిటంటే చెప్పవేమే' అంటూ అక్క గారు కాంతం చుబుకాన్ని తాకింది. మాఆబిడ మళ్లీ సిగ్గుపడి నావంకచూచింది. 'చెప్పేయమంటారా?, ఏమిటినసంగతి చెప్పండిమరి?, ఆవిడగట్టిగా అడుగుతున్నది దానితరువాత నన్నంటేలాభంలేదు.' అని అంటున్నట్లు నాకుతోచింది.

మాకాంతం అనవసరంగా గ్రంథం పెంచుతు న్నది. కాంతం అని రెండుఅక్షరాలమాట అనేస్తే ఇంక ఏ ఇబ్బందీ ఉండేదికాదు. అట్లాఅనక ఏదో ఈమహా భాగ్యం అంతాఒక్కసారి ఆబిడగారికి ఇచ్చేసివెయ్యనా అన్నట్లుచూస్తే నాకు నవ్వువచ్చింది. ఈతభానేను ఫక్కుననవ్వాను. కాంతంకూడా ముత్యాలు ఒలక పోసింది. ఒక్కసారి ఎలక్ట్రిక్‌దీపాలతోరణం వెలిగి నట్లయింది గదిలో.

'ఏమేపిల్లా పేరుచెప్పమంటే ఏమిటీపెంకెతనం' అంటూ అక్కగారు కాంతంబుజాన్ని తాకింది. ఈతడా కాంతం పకపకానవ్వి 'మీరుచెప్పండి ఇకతప్పేటట్లు లేదు' అన్నట్లు నావంక చూచినది.

ఆమెగారు చెప్పకపోతే నేనెందుకు చెప్పాలె! నేనేనా అంతతీసిపోయినది! నేనుచెప్పలేదు. నువ్వేచెప్పు అన్నట్లు చూచి ఊరుకొన్నాను.

ఈపేరునుగురించి ఏదోపెద్దరహస్యం ఉన్నట్లూ, ఆగుట్టుకాస్తా బైటపెట్టటానికి ఇష్టంలేక మేము ఇదో నాటకం ఆడుతున్నట్లు అర్థమైంది అక్కగారికి.

అల్లా ఆమెకు అర్థముఅయినట్లు ఆమె ముఖములో స్పష్టముగా తెలుస్తూనే ఉన్నది. అప్పటికైనా తనపేరు చెప్పేయవచ్చునా! కాంతం చెప్పక, బిత్తరిచూపులు చూస్తూ నుంచున్నది.

అక్కగారికి ఏమైనాకోపంవస్తుందేమోనని భయ పడి, నేను ఆమెగారి ముఖంవంకేచూస్తూ నుంచున్నాను. ఒక్కక్షణం ఏదోఆలోచిస్తున్నట్లుగా కనపడ్డది ఆమె. మరుక్షణంలో కృతనిశ్చయురాలైనట్లు మందహాసంచేసి పేరుచెప్పటానికే ఇంతసిగ్గాఅమ్మా! అయితే ఉండు నీసంగతిచెపుతాను! అంటూ రత్తమ్మగారు కాంతం

బుజంపైన చెయ్యివేసి తనకౌగిలిలోకితీసికొని, ముద్దుగా, మెల్లగా, ద్వారంవైపు నడిపించుకొనిపోయింది.

మాకాంతాన్ని ఎక్కడికి తీసికొనివెడుతున్నదా అనుకొన్నాను. ఆశ్చర్యముతో చూస్తూ అక్కడే నిలుచున్నాను.

అక్కగారు మాఆవిడను సుకుమారంగా నడిపించుకొనిపోయి, గుమ్మం అవతలనుంచోబెట్టి, నన్ను కూడా రమ్మని సంజ్ఞచేసింది. నేనూ వెళ్లానుమాట్లాడకుండా.

అక్కగారు మాకాంతంవైపు వేలుచూపిస్తూ 'నీవుకూడా మీ ఆవిడపక్కనుంచో' అని ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్లుగా అన్నది. ఎందుకూ? అన్నాను. 'ఎందుకో తెలుస్తుంది ముందునుంచోవోయ్ తమ్ముడా' అన్నది. పోనీ తప్పేముందని నుంచున్నాను.

కాంతంపక్కన నుంచోటం సరదాగానేఉన్నది. ఆకొత్తలో ఆమెదగ్గర నుంచోటమన్నా, ఆబిడకు కాస్త చెయ్యితగిలించటమన్నా నాకుచాలా సరదాగాఉండేది. అటువంటి అవకాశంవస్తే పోనిచ్చేవాణ్ణికాదు.

నేను సరాసరివెళ్లి ఆమెబుజానికి బుజం తాకించి నిలుచున్నాను. నాకు గగుర్పాటుకలిగింది. మాకాంతం

దేహంలో దేవలోకపు పోకడలున్నవి. ఆమె కేశబంధంలో పెట్టుకొన్నవి మల్లెపూవులేకాని సకలపుష్పజాతుల వాసనలు ఆమెను సదా అంటిపెట్టుకొనేఉండేవి. నాకు ఆమె నిరంతరసామీప్య నిరవధికానందము అనుభవించాలని ఉండేది.

జీవితంలో రెండేబ్రహ్మానందాన్ని ఇచ్చే ఘట్టాలు. ఒకటి నూతనవధువుప్రక్కన తాకీతాకక నుంచోటం. రెండోది జగన్మాతసన్నిధిలో కేల్మోడ్చి పులకలుతేరిన శరీరంతో నిలబడటం.

మాకాంతంప్రక్క నేను ఛాతీవిరిచి నిలుచున్నాను. మంచి చక్కని భార్యను సంపాదించుకొన్నానని గర్వపడ్డాను. మా ఆవిడమటుకు సిగ్గుతో తలవంచుకొన్నది.

అక్కగారు మమ్మలనిద్దరినీబాగాచూచి 'దూరాన్నుంచిచూస్తే, అమ్మాయే కాస్తపొడుగు అనిపిస్తుంది సుమా' అన్నది నవ్వుతూ. ఆవిడకంటె నేనుపొట్టిఅనిపించుకోటం నాకు బొత్తిగాఇష్టంలేదు. అందుకని కాస్త వళ్లుపొడిగించి తల ఎత్తాను. నాప్రయత్నం ఎవ్వరికీ కనపడకుండానేచేశాను. కాని కాంతంపట్టేసి పకపకా

నవ్వింది. అక్కగారు మమ్మల నిద్దరినీచూచి చాలా ఆనందించింది.

నేను అన్నాను, 'ఏమిటండీ అక్కగారూ యిది? ఎందుకు ఇల్లాగనుంచో బెట్టారు? మమ్మలను ఫొటో తీయిస్తారా?' అని.

అక్కగారు సంతోషముతో తూలిపోతూ 'ఫొటో సంగతి ఆనక ఆలోచింతాము, ముందు మీరు ఇంట్లోకి రావటానికి వీలు లేదు.' అనిఅన్నది. ఇల్లాగ ఎందుకన్నదో అర్థంకాలేదు.

ఏదోగాభరాపడి చూచాము, ఇద్దరంకూడా. అక్కగారు మా కాంతం బుగ్గమీదపొడిచి 'అల్లాం చూస్తావేమే సంగనాచిలాగ పేరుచెపటానికి సగిశావు! ఇప్పుడు మీరు ఇద్దరూకూడా పేర్లుచెపితేగాని లోపలికి రానీయను. తరువాత మీఇష్టం.' అని గుమ్మానికి అడ్డంగా నిలుచుండి చేతులు రెండూచాపింది ద్వారబంధానికి అడ్డంగా.

కాంతం తలవంచుకొన్నది. చెప్పు అన్నట్లు నేను కాంతంబుజాన్ని నెట్టాను. ఆబిడ మళ్లీదొంగ చూపులుచూచి నవ్వి, నేను బుజాన్ని తాకటంవల్ల జారిన

పైట సవరించుకొని తప్పించుకొని పోదామని అటూ, ఇటూ చూచింది.

అక్కగారన్నది ఇదిగ్రహించి 'పారిపోవటానికి ఇది మీఇల్లుకాదేపిల్లా! ఆడబిడ్డఅంటే అసలుమొగుడన్న మాట.! నామాటవిన్నతరువాతే నీవు నీమొగుడుమాట వినటం. నీఆటలు ఇక్కడసాగవు?'

ఇక మాఆటలుసాగవని స్పష్టంగా తేలిపోయింది. చెప్పమని కాంతానికి సంజ్ఞ చేశాను. చివరకు ఎల్లా గయితేనేం ఏంజెప్పేది? అన్నది కాంతం సన్ననిగొంతుకతో మాధుర్యం ఒలకపోస్తూ.

ఎక్కడో కోయిల కూసినట్లు, గగనవీధిని కిన్నెర కిలకిలమన్నట్లు, మహతిపై పంచమస్వరం పలికినట్లు అయింది.

'ఏంచెప్పాలో తెలియదేం? వగలమారి వంకాయవు!! పేరుజెప్పు' అన్నది అక్కగారు. 'నాపేరేనా?' అన్నది కాంతం అప్పటికి కాస్తభయంతీరి, ఆమెకళ్లల్లోకి చూస్తూ.

అక్కగారు మళ్లీ కాంతం రెండుచెక్కిళ్లనూ అరచేతులతో తాకి తనకణతలకు నొక్కుకొని, 'ఎంతసంగనాచివే! నీపేరునీవుచెబుతావు!! నేను నీపేరేమిటేలఅమ్మా,

అన్నప్పుడే ఆమర్యాదకాస్త దక్కించుకొన్నట్లయితే ఇంతవరకు వచ్చేదికాదు. ఇప్పుడు నీమొగుడిపేరు చెప్పు.'

కాంతం మళ్లీతలవంచి నాబుజాలమీదుగా చూచింది. కాంతం లజ్జాపిహిత సర్వాంగయై మనోహరాకృతి దాల్చింది.

'ముందునీవుచెప్పవోయ్' అన్నది అక్కగారు. 'ఏంజెప్పాలమ్మా' అన్నాను. 'ఎంతఅమాయకుడులాగ నటిస్తావు. పెళ్లాముపేరుచెప్పు' అని గట్టిగాఅన్నది అక్కగారు.

పెళ్లాము అన్నమాటలో ఉన్నమాధుర్యం ఇంకొకమాటలోలేదు. భార్యఅన్నా అర్ధాంగిఅన్నా ఇంకో భావఅనిపిస్తుంది.

స్త్రీకి సిగ్గుసహజము. అందులో కొత్తగాకాపురానికివచ్చినపిల్ల సిగ్గుపడటంలో విపరీతం ఏమీలేదు. కాని మొగవాడను, నేనూసిగ్గుపడ్డాను. చప్పునచెప్పలేకపోయినాను.

మాఅక్కగారు మాపెళ్లికిరాలేదు. ఆమెకు మాఆబిడపేరు తెలియదు. నేను ఏదోపేరుచెప్పినా, నేను

చెప్పింది సరియైనపేరుకాదని ఆమె గ్రహించటానికి ఏమాత్రం అవకాశంలేదు.

అందుకని ఏదోపేరు చెప్పుదామనుకొన్నాను. అదోసరదా అనిపించింది. అందుకని చప్పునఅన్నాను, 'సుబ్బలక్ష్మి నేనువచ్చాను తలుపుతీయ్' అని. మేఘములచాటునఉన్న చందమామ పక్కుననవ్వింది. ఆమందహాస వినిర్గతశీతల జ్యోత్స్నావీచికలు కాంతాన్ని కప్పివేసినై.

మా ఆబిడ ఈమాటవిని విరగబడి నవ్వింది. మొగుడుతనపేరు చెప్పినందులకు సంతోషంతో అల్లాగ నవ్వుతున్నదని అక్కగారు అనుకొన్నది. అనుకొని 'నువ్వుకూడాచెప్పవేమే! తొందరగాచెప్పు! వెళ్లి కాఫీ తాగుదాము.' అనితొందరపెట్టింది కాంతాన్ని.

కాంతం నవ్వుతూ ఊరుకొంటుందేగాని ఎంతసేపటికీ మాట్లాడదు. అక్కగారుకూడా పట్టుబట్టి 'ఏంపిల్లా చెబుతావాలేదా? చెప్పు. ఆయన చెప్పినా నీవుపెంకితనం చేస్తావేం?'అని కోప్పడ్డది. కాంతం నన్నుజూచినవ్వింది. నేనుచేసినదొంగపని బైట పెట్టేస్తుందని నాకుభయంవేసింది. అందుకని కాంతాన్ని

మోచేత్తో నెట్టి కళ్లతో, 'చెప్పు, తొందరగా కానీ. నాసంగతి బైటపెట్టకు' అని ఆమెకు తెలియపరచాను.

'మీరు చెప్పండిముందు' అన్నదికాంతం ముసి ముసినవ్వులు నవ్వుతూ. 'వాడుచెప్పాడుగదటే అమ్మా యీ' అన్నదిఅక్కగారు అమాయకంగా. ఆమాట మీద కాంతం 'ఆః చెప్పారు! ఏంజెప్పారు?' అని విరగ బడినవ్వటంమూలాన నారహాస్యంకాస్తా బయటపడ్డది.

అక్కగారు నావంకకోపంగా చూచింది. నేను ఏదోగొప్పతప్పుచేసినట్లు తోచింది. వెంటనే నేనన్నాను 'క్షమించండి అక్కగారూ ఇప్పుడుచెబుతాను నిజం పేరు' అని. 'క్షమిస్తానుచెప్పు' అన్నది ఆమెఆజ్ఞఇచ్చి నట్లుగా గొంతుమార్చి ఠీవిగా. 'కాంతం నేనొచ్చాను తలుపుతీయి' అన్నానుసిల్లినైపోయి. అక్కగారి ముఖం ఇంతైంది.

ఇకకాంతానిదే ఆలస్యం. 'నీవుకూడాచెప్పుతల్లీ, త్వరగావెళ్లి కాఫీతాగుదాం' అని అక్కగారు కాం తాన్ని బుజ్జగించింది. కాంతం సిగ్గుపడుతునే, ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూనే '...రావుగారూనేనొచ్చాను తలుపుతీయండి' అన్నది.

అంతా పకపకానవ్వుకున్నాము. అంతవరకు బాగానేఉంది. ఇకడూరుకోవచ్చునా! కాంతానికి ఎక్కడ లేని ధైర్యవచ్చింది. సిగ్గుఅంతామాయమైనది. అక్కగారిదగ్గరకువెళ్లి, ఆమెచేయిపట్టుకొని, 'వదినా, అంతా బాగానేఉందిగాని మీతమ్ముడుపెళ్లాము పేరుచెప్పమంటే సుబ్బలక్ష్మి అని చెపటంతప్పుకాదూ?' అని అడిగింది.

'తప్పుఅమ్మా చాలాతప్పు, ఎవరు కాదన్నారు' అంటూ ఆబిడ కాంతాన్ని వంటింటివైపు నడిపించుకొనివెళ్లింది.

'అయితేమరి ఆయనచేసినతప్పుకు ఆయననేమీ అనరా?' అని అడిగిందికాంతం విసురుగా నవ్వుతూ.

అక్కగారు ఏమంటుందో విందామని సరదాపడి నేను అక్కడేనుంచున్నాను కదలకుండా. అక్కగారు మాత్రం మూడుపీటలూవేసి, మూడువెండిగ్లాసులతో కాఫీలుపెట్టి, కాంతంతో అన్నది. 'రాఅమ్మా, కాఫీ పుచ్చుకో' అని. 'మీతమ్ముణ్ణికోపపడితేగాని నేనురాను' అని కాంతం అన్నది కొద్దిగాకోపాన్ని నటిస్తూ.

'అయితే వాడి చెవులుపట్టుకొని, ఇక్కడికి లాక్కురా. అంతకంటేపెద్దశిక్ష ప్రస్తుతం అనవసరం' అన్నది మాఅక్కగారు, నవ్వుతూ.

నేను ఆమాటలువిని ఒక్కగంతులో వచ్చిపీట మీద కూర్చున్నాను. కాంతం హాసవికసితముఖియై కాఫీకప్పు ఎత్తి నాచేతికిస్తూ కొద్దిగా నాచేతిమీదవలికే టట్లు చేసింది. కాస్తచురుక్కుమన్నది. ఏమిటిది అన్నట్లు చూశాను ఆవిడవంక. 'ఆమాత్రం కాస్తచుర్రుమనటం మంచిదే' అనిఅంటూ, కాంతం ముక్కుమీదవేలువేసు కొని 'అల్లాంటిపని ఎవ్వరూచెయ్యబోకండి' అనిసవ్వింది.

ఆరోజు నేను ఎక్కడికీపోలేదు. మధ్యాహ్నం కాసేపునిద్రపోయి అయిదుగంటలకులేచి స్నానంచేశాను. అక్కగారు నాకు కొత్తబట్టలు ఇచ్చింది కద్దరుధోవతి ఉత్తరీయమూను. వానిని నేనుధరించక తప్పినదికాదు. దానితరువాత నేను ఫలహారంచేశాను.

ఫలహారంచేస్తున్నప్పుడే నేను మాకాంతాన్ని చూశాను. ఆబిడ అంతామారిపోయింది. ప్రొద్దున నేనుచూచిన మనిషికాదు. క్రొత్తపెండ్లికూతురులాగ తయారైంది, మొగాన నిలువుబొట్టు, కన్నులకుకాటుక బుగ్గనచుక్క, చెక్కిళ్లకుగంధముతో. తెల్లనిజరీచీరకట్టి, పట్టురెవికతొడిగినది. ఆమెకుకూడా అక్కగారునూతన వస్త్రాలు ఇచ్చింది. కాంతం, కాంతంలాగలేదు. పూర్వ

జన్మంలో నేనుచేసిన సుకృతములంతా మనోజ్ఞాకృతి దాల్చి నాయెదుట నిలిచినట్లుఉన్నది.

తివాసీపైన నన్ను కూర్చోమన్నది అక్కగారు. నాకుఎదురుగా కాంతాన్ని కూర్చోబెట్టింది. మేము బంతులాడాలట! ఇది అక్కగారిసరదా!

కాంతానికి ఎక్కడలేనిసిగ్గూవచ్చింది. లజ్జతో కాంతం తలవంచుకొంది. నేను ఆమెచిన్నిగడ్డాన్ని మునివ్రేళ్లతోతాకి, తలఎత్తి 'అల్లాసిగ్గుపడవద్దు' అన్నాను. కాంతం మరీసిగ్గుపడ్డది. మందారపుష్పముల కాంతిచ్ఛటలు ఆసొగసులాడి చెక్కిళ్లపై భాసిల్లినవి. ఆమెదృక్కులు ప్రసరించినంతమేర ఎర్రతామరలు పూచినవి.

పూలచెండును అక్కగారు మాయిద్దరిమధ్య పెట్టి ఊరుకొన్నది. కాంతం మాట్లాడలేదు. దానిని ముట్టుకోనూలేదు. అక్కగారు నావంకచూచి 'నువ్వే ముందువిసురు' అన్నది. నేను చెండును కాంతం చేతుల్లోపడేశాను. ఆమెతిరిగి దాన్ని నాచేతుల్లోపడేసింది. ఆమెను తాకివచ్చిన కారణంచేత ఆపుష్పగుచ్ఛము నాశరీరానికి గగుర్పాటుకలుగజేసింది. నావళ్లు ఝల్లుమన్నది.

ఆల్లాంటి ఆనందం మళ్లీనేను అనుభవించలేదు. నేనుచెండును ఆమెపైకి విసిరాను కాంతం తిరిగి ఆచెం డును విసిరింది. అది ఈపర్యాయము నావక్షస్థలానికి తాకింది. నేనుదానిని ఆమె వక్షోజాలవైపునకు విసి రాను. అక్కగారు పకపకానవ్వింది. నేనూనవ్వాను.

కాంతానికి సిగ్గూ కోపమూ, కలిసివచ్చినవి. ఆమెపూగు త్తిని ఎ త్తినాచెవికి తగిలేలాగునవేసింది. 'అంత కొంటెతనంకూడదని పెండ్లికూతురు నీతోచెప్పమన్నది' అని ఆచెండు నాచెవిలో రహస్యముగాచెప్పి, ఏమీ ఎరగనట్టు నాఒళ్లోకూర్చున్నది.

'నేను తగినజబాబు చెప్పు పో' అని ఆచెండును మళ్లీ ఆమెచెవికి తాకేలాగున విసిరివేసాను. అది కాం తంతో ఏమిచెప్పిందో ఏమో, మొత్తంమీద కాంతం మెత్తబడి నవ్వింది. నేనూనవ్వాను. ఈనవ్వులేరాజీకి షరతులు. ఆతరువాత అక్కగారు కాంతంచేత నాకు గంధం పూయించింది. నేనూకూడా మాఆబిడగడ్డానికి, బుగ్గలకు, కపోలాలకు ముంజేతులకు గంధంపూశాను.

ఆతరువాత భోజనాలు. అప్పటికి చక్కటివెన్నెల వచ్చింది. ఒకేవెండికంచండుందక్కడ. ఎదురుబొదురుగా

పీటలు వేసిఉన్నవి. నేను ఒకపీటమీద కూర్చు న్నాను. నాకు ఎదురుగాఉన్న పీట ఇంకాఖాళీగానేఉంది.

కాంతం ఎక్కడఉండాలని నేనుముందుకుచూస్తు న్నాను. గదిలోనుంచి వస్తుందని నా ఊహ. అక్క గారు నాఊహలుగ్రహించి 'నీవెనకాలెఉందోయ్ ఏం వెదుకుతావు!' అన్నది.

ఆమాటనిజమే! నావెనుకనేఉంది. కాంతమే! క్షీరసాగరోద్భూతమైన అప్సరఃకన్య లాగున్నది. ఆమె చంద్రికాధిదేవత. మనోహరంగాఉంది. ఆమెకన్నులు ప్రసన్నములైన వెన్నెలలను వెలువరిస్తున్నవి. ఆమె మందహాసము శీతలజ్యోత్స్నావీచికలను వర్షిస్తున్నది. ఆమె అంతా తెలుపే. క్షీరసాగరవినిర్గత తరంగం ఒక్కటి అక్కడ నిలిచినట్లుగాఉన్నది. ఆమె పాదముల అంచులు మాత్రము ఎర్రగాఉన్నవి. పాదముల కామె పారాణిపెట్టినది. ఎర్రతామరపై ఆమెనిలుచున్నట్లుంది.

నేను 'రా కాంతం' అన్నాను. ఆమెసిగ్గుపడి కదల లేదు. అక్కగారు ఆజ్ఞాపించినట్లు 'రా వేమే' అన్నది. కాంతంవస్తుంటే వెన్నెలపాయలై దారి ఇచ్చినట్లు తోచినది.

అన్నంకలపటం కాంతంవంతు. కలిపి నాసగభాగం నావైపుకునెట్టితే నేను తిన్నాను. ఆమెకూడా తిన్నది. పెరుగూఅన్నం రావటంతోనే నాభాగంనేను గబగబా తినేసి, ఆచెయ్యి ఆమెబుగ్గలకుపులిమి, వెళ్లిపోయి చెయి కడుక్కున్నాను.

అక్కగారు ఇదిచూడనట్లునటించి 'ఏమే, పిల్లా. అదేమిఆగడమే! పెరుగుబాగుంటే ఇంకా రెండుముద్దలు తినాలెగాని, అదేంపనమ్మా ఒంటినిండా పూసుకొంటు న్నావూ!' అన్నది. కాంతంనవ్వి మీతమ్ముడు సరిగ్గాతిన కుండా లేచిపోయినారు చూశావా వదినా అన్నది.

'అయితే-?'

'వారికోసమే కాస్తబుగ్గలకు పూసుకొన్నాను' అన్నదికాంతం. ఈచమత్కారానికి అంతానవ్వినాము.

భోజనాలు అయిపోయినని. అక్కగారు 'ఒరే తమ్ముడూ నీవుడాబాపై కెవెళ్లు. మీ ఆవిడొచ్చి తాం బూలం ఇస్తుంది' అన్నది.

నేను పైకివెళ్లి పచార్లుచేస్తూ ఆ వెన్నెలవైభ వాన్ని చూస్తూఉన్నాను. అక్కడ రెండుతెల్లనిపక్కలు ఉన్నవి. ఇంతలో అక్కగారు మరదలును వెంటబెట్టు కొని పైకివచ్చింది. అక్కగారూ కాంతం ఒకమం

చంపైని కూర్చున్నారు. నేను ఒకమంచంమీద కూర్చు న్నాను.

ఏదోమాటలువచ్చి అక్కగారు, 'నాయినా ఈకాంతాన్ని ఎక్కడదొరికించుకొన్నావు?' అనిఅడిగింది. 'నందనవనంలో కనపడితే పెండ్లిచేసుకొని తీసికొనివచ్చా నండీ' అక్కగారూ అన్నాను. అక్కగారు కాంతం చెక్కిళ్లునిమిరి 'అదృష్టవంతురాలవు. మాతమ్ముణ్ణిచేసు కొన్నావు. చేసుకోకపోతే ఏంజేసేదానివి' అన్నది. కాం తం సిగ్గుపడి తలవంచుకొని 'ఎందుకు చేసుకోరూ!' అన్నది.

అంటే చేసుకోవటం చేసుకోకపోవటం మన చేతుల్లో ఉన్నవిషయం కాదన్నమాట. కాంతం తెలివి తేటలనుజూచి అక్కగారు మహోల్లాసంతో నవ్వి, ఆమెను హృదయానికి గట్టిగా అదుముకొన్నది.

ఆసమయానికి కాంతానికి ఆవలింతవచ్చింది. ఒక చిటికకూడావేసింది. అక్కగారు 'మీరు పడుకొని నిద్ర పొండి' అంటూ లేచి మెట్లవైపునకునడిచింది. కాంతం కూడా ఆమెగారివెంటనే నడుస్తున్నది.

కాంతంకూడా అక్కగారితో వెళ్లటంజూచి నేను తెల్లపోవటం అదృష్టవశాత్తు ఆవెన్నెలలో ఎవరునూ

చూడలేదు. నేను కాంతంకొంగుపట్టుకు లాగటంకూడా ఎవ్వరూ చూడలేదు. అయినా కాంతం అక్కగారితో వెళ్లుతున్నది. ఇంకా మాట్లాడుతూ కూర్చుంటారు కామాలు. ఇక ఆ మాటలకు తెరిపి ఎప్పుడో!. ఆబిడ మళ్లీ రావటం ఎప్పుడో! ఇల్లా అనుకొనే నేను మన స్సులో కష్టపడుతూఉంటే, పైగా కాంతం 'నేనుకిందికెళ్లి, వదినతో మాట్లాడి అక్కడేపడుకొంటా'నని అన్న ప్పుడు నాగుండె ఎంతకొట్టుకొన్నదో, ఆపరమేశ్వరుడికే తెలుసు.

నిజంగా కాంతం వెళ్లుతునేఉంది. వెనక్కుతిరిగి మళ్లావస్తానని సంజ్ఞ చేస్తుందేమో అనుకొన్నాను. అల్లా చేయకుండానే వెడుతున్నది. ఆ అసామాన్యమైన సంఘ టన నామనస్సుకు అతిదారుణమై తోచింది.

అప్పుడు నేను 'అల్లాగేచేయికాని ఇదితీసికెళ్లి క్రిందపెట్టు' అన్నాను. కాంతం 'ఏమిటండీఅది? అన్నది' అక్కడే నిలబడివుండి. 'అక్కడేఉండి కేకలువేస్తే ఎల్లాగూ? ఇదిచూశావూ, దీన్నితీసికెళ్లి బహుజాగ్ర త్తగా బీరువాలోపెట్టు' అన్నాను.

కాంతం నిజమే అనుకొని తిరిగివస్తున్నది వదినా ఇక్కడేఉండు వస్తానని చెవుతూ.

కాంతం ఇటుతిరగటంతోనే అక్కగారు మెట్ల తలుపు రవీమనివేసి, నవ్వుకుంటూ వెళ్లి పోయింది.

5

కాంతం తమ్ముడింటికి వెళ్ళి నాలుగు నెలలు అయింది. ఆవిడ తెనాలిలో, నేను బెజవాడలో ఉన్నాము. ఆ నాలుగు నెలల్లో ఒక్కసారి అయినా మా ఆవిడను చూడటానికి నేను తెనాలి వెళ్ళటంపడలేదు. అంత అవసరమూ లేకపోయింది వారానికి ఒకఉత్తరం వస్తూఉండటం మూలాన.

ఫాల్గుణమాసం వచ్చింది. ఆరోజులలో, సాయంత్రం వేళ కృష్ణనీళ్ల చల్లదనాన్ని దొంగిలించుకొనివచ్చి, పేదగుండెలకు పంచిఇచ్చే చల్లనిగాలీ, విచ్చీవిచ్చని మల్లె పూవుల్లో దాక్కొని ఉన్న పరిమళమూ, హృదయదళాలను తోసికొని బైటపడి, అల్లరిగా అందరిముఖాల పైనా ఉఫ్అని ఊదటంవల్ల కలిగిన హాయీ, దాంపత్య తపోఫలితంగా, భార్యాభర్తల ఇద్దరి సుగుణాలూ పోణికి పుచ్చుకొన్న సంతానంలాగు, నీళ్లు మృత్తికాఘటంతో సహాచర్యంచేసి తత్ఫలితంగా పొందిన చల్లదనమూ, నాలో ఏవో వింతవింత భావాలనూ, విరహాన్నీ రేకెత్తించినవి.

కాంతాన్ని తీసికొద్దామని బయలుదేరాను. రైలు బయలుదేరబోతున్నది పరుగెత్తుకొనివెళ్లి ఎక్కి కూర్చున్నాను.! బండిబయలుదేరటానికి ఆపసోపాలూ పడి, అతికష్టంమీద కదిలి గర్భిణీస్త్రీలాగ ముక్కుతూ మూల్గుతూ నడిచింది ఆరోజున.

బండిదిగి ఇంటికివెళ్లేసరికి కాంతం ఏంజేస్తూఉం టుందో! తెల్లటిమల్లెపూలు పెట్టుకొని, తెల్లనిరవిక తొడుక్కొని తెల్లనిచీరకట్టుకొని నాకు ఎదురుగా వస్తుందా? వచ్చి తన రెండుచేతులూ నామెడకుచుట్టవేసి ఆలింగనంచేసుకొని, నాప్రియమైనభర్తా, నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను అనిఅంటుందా దొరసానిలాగు.! ఇల్లాగ అనుకుంటూ కూర్చున్నాను.

బండిదిగి ఇంటికివెళ్లాను. మాకాంతం నాకెదు రుగా రాలేదు. మామరదలువచ్చి కాళ్లుకడుక్కునేం దుకు నీళ్లుఇచ్చింది.

మామహారాణి ఎక్కడోదాకున్నది. వెంటనే ఎదటబడి నేనునిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని అని అనటంలో కంటే, ఇల్లాగ దాక్కొని మనకోరికను బలీయంచేయ డంలో అందం ఉందా ఏమిటబ్బా! అనిపించింది.

డ్రాయింగ్ రూములో కుర్చీలో కూర్చుని కాసేపు
మాబావమరిదితో మాట్లాడాను. వాడు ఆసుపత్రికి
వెళ్ళిపోయినాడు. నేను ఒంటరిగాణ్ణి అయిపోయినాను.

ఇకనాకు ఏమీపనిలేకపోయింది. ఎక్కడైనా,
వైపునఅయినా కనకకంకణ ఝుణఝుణత్కారధ్వనులు
ఎనవ స్తయ్యేమోనని చెవులురెండూ అప్పగించి కూర్చు
న్నాను.

మా పెద్దఅత్తగారు అప్పుడు అక్కడేఉంది.
విడవచ్చి పలకరించి క్షేమసమాచారం అడిగి వెళ్ళి
పోయింది. సుందరమ్మగారు వచ్చి పలకరించి నవ్వి
ంటూ వెళ్ళిపోయింది. సత్యవతమ్మగారు 'కాంతం
మొగుడొచ్చాడట ఏడీ!' అంటూ నాదగ్గరకువచ్చి
నువ్వేనాబాబూ, మానాయినే, కూతుళ్ళతండ్రివిగా
ంటూ దీవించి వెళ్ళిపోయింది. పడుతూలేస్తూ, పంక
మ్మగారుకూడావచ్చి, 'నాయినా పిల్ల నాలుగునెలల
ంచీ ఇక్కడుంటే, ఒక్కసారిఅయినా వచ్చిచూచి
వెళ్ళడానికి నీకు తీరికఅయింది కాదుకామాలు!! రేపు
కు కూతురుపుడితే అప్పుడు తెలిసొస్తుందుండు' అని
యపెట్టి వెళ్ళిపోయింది. మాఆవిడ కాపరానికివచ్చి
ప్పటినుండి ఆడవాళ్ళంతా నన్ను ఇల్లాగఅంటూనే

ఉన్నారు. ఇల్లాంటిదీవనలూ, బెదరింపులూ నాకు అలవాటై పోయినవి. అల్లాంటప్పుడు నేను నవ్వి ఊరు కుంటూ ఉండేవాణ్ణి. ఆరోజునా అల్లాగేచేశాను. ఇంతకూ ఆవిడమాత్రం నాకళ్లకు కనపడలేదు. ఆవిడరాకకోసం మీనమేషాలు లెక్కపెడుతూ కూర్చున్నాను.

ఇంతలో దూరాన ఒక మెఱుపు మెఱిసింది. ఉలిక్కి పడిచూశాను, కాంతంవస్తున్నది. నిరీక్షణవల్ల బలపడిన కోరిక, ఆవిడఆగమనసౌఖ్యాన్ని తృప్తిగాఅనుభవించింది.

కాంతంవచ్చి కాఫీకప్పు బల్లమీద పెడుతూ "కులాసాగాఉన్నారా? రావటానికి తీరికేలేకపోయింది కామాలు ఇన్నాళ్లబట్టీ" అన్నది.

ఈమాటలు అంటానికి ఆవిడగారికి ఒకహస్త విన్యాసమూ, ఒక అపూర్వభంగిమమూ ఒకబాష్పాంబు పూర్ణ నయనమూ, క్షణక్షణత్ సంచలిత్ వీక్షణపరంపరా తోడైనవి. ఔత్సుక్యము, లజ్జ, హర్షము, కోపము ఇంకా ఎన్నోభావాలుకూడా, సాహాయ్యానికి వచ్చినై. ఇంతపెద్ద రాణువతో అవిడగారు నాపై దండయాత్ర సాగించింది. నేనుఓడిపోయి ఒక్కచిరునవ్వుతో ఆమెకు లొంగిపోయినాను.

నవ్వితే ఆవిడ బుగ్గపైన గుంటపడ్డది. అదివరకు ఎప్పుడూ నేను అల్లాంటియేర్పాటు చూడలేదు. చాలా ఆశ్చర్యంకలిగింది. అసలు మనిషిమనిషంతాకూడా ఏదోకొత్తగాఉంది. కాస్తలావు అయినట్లుంది. వన్నె వచ్చింది.

ఆమెనడకలో పూర్వపుచలాకీలేదు. చూపులలో మాంద్యం, నడకలో ఠీవి వచ్చినవి. ఇదంతానాకు చాలా కొత్తగాఉంది.

నేను కాఫీతాగుతున్నంతసేపూ ఆవిడ అక్కడే కుర్చీకి కాస్తఆనుకొని నుంచుని మాట్లాడింది. మా:స లమ్మగారు ఎందుకోవచ్చి మమ్మలనుచూచి దూరాన్నుంచే, గిరుక్కునతిరిగి వెళ్లిపోయింది.

నేను తెల్లపోయిచూశాను మాఆవిడవంక. ఆవిడలో ఏమిమార్పువచ్చిందో, సరిగ్గా, నేనుగుర్తించలేక పోయినాను. ఏదో కొత్తదనము ఉందని మాత్రము తెలుసుకొన్నాను. కాని అదిఏమిటో తెలిసిందికాదు.

'ఏం, అల్లాగఉన్నావేం!' అన్నాను. 'ఎల్లాగ ఉన్నానూ?' అని అంటూ ఆవిడ తన శరీరాన్ని అంతటా చూపులతో తాకిచూచుకొన్నది. చూచుకొని మళ్లీ సిగ్గుతోనవ్వింది. చెక్కిలిగుంటలు పరచుకొన్నది. ముఖం

అంతా కాంతితో కళకళలాడింది.

ఆవిడ తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నది. ఆవిడచూపులో, ప్రసన్నత, గర్వం, కృతజ్ఞత అన్నీఉన్నవి.

మరోఅయిదునిమిషాలు జరిగిపోయినై. ఆమె కపోలములను తాకివచ్చిన శీతలపవనము నాశరీరంలోని అన్నిభాగాలను తాకుతూ నాకు చక్కలిగింత పెట్టింది.

ఆవిడతో ఒకముఖ్యమైన విషయము చెపటం మరిచిపోయినట్లు నాకు అప్పుడు జ్ఞాపకంవచ్చింది. వెంటనే మామరదలును పిలిచి 'చూడు, పిల్లా, మీఅక్కయ్యను ఒకసారి రమ్మను' అన్నాను.

అది తుర్రునపరుగెత్తికెళ్ళి, క్షణంలో మళ్లీపరుగెత్తుకుంటూవచ్చి అక్కయ్యకనపడలేదు అన్నది. 'కనపడకపోవటం ఏమిటే? గదిలోఉంటుంది చూడు' అన్నాను. 'అయినా ఇప్పుడు అదిరావటం ఎందుకూ?' అనిఅడిగింది. 'నీముఖం, నీకెందుకూ?' అన్నానునేను. ఈమాట అన్నానని దానికి కోపంవచ్చిందో ఏమో అది అక్కడనుంచి కదలలేదు.

దాన్ని కాస్త మంచిచేసుకోకపోతే లాభంలేదని తోచి 'అదిగాదే శకుంతలా, మీఅక్కయ్యతో ఒక ముఖ్యమైన విషయంచెప్పాలె. ఇందాక చెపటం మరిచి

పోయినాను. ఒక్కమాటు కాస్తరమ్మను.' అని బ్రతిమి లాడినట్లు చెప్పాను.

అది కానేపు ఆలోచించి, తన తెలివినంతా ఉప యోగించి చివరకు 'బహుశః అదిరాలేదు బావా, నీవే వెళ్ళు,' అని మహాపెద్దనాపసానిలాగ నాకు హితబోధ చేసింది.

నాకు కోపమూవచ్చింది, ఆశ్చర్యమూకలిగింది. 'రాలేకపోవటం ఏమిటే, వంట్లోసుళువుగాలేదా?' అని అడిగాను. 'ఎట్లాఉంటుందిబావా!' అని ఆపిల్ల తుర్రున పిట్టలాగ పరుగెత్తిపోయింది.

నాకు ఏమీ అర్థంకాలేదు. వంట్లో సుళువుగా లేకపోవటం ఏమిటి? నేను ఈనాలుగునెలలనుంచీ రాక పోవటం మూలాన బెంగపెట్టుకొందికాబోలు. అందు కనే ఆరోగ్యం చెడిపోయి ఉంటుంది. అయినా బెంగపడి కృశించినదానిలాగు లేదే అనుకొంటూ కూర్చున్నాను. ఇంతలోకే లోపలినుంచి స్నానంచెయ్యమని కబురు వచ్చింది. నేను స్నానంచేసి వెళ్ళేసరికి వడ్డన అయ్యే ఉంది. నేనుకూర్చున్నాను. వడ్డించిన పదినిమిషాలకు కాంతంకూడా నెమ్మదిగా వచ్చికూర్చున్నది.

మా అత్తగారు ఆవిడదగ్గరకువెళ్లి ఏమేమోవడ్డించింది. 'నీకోసంచేశానే అమ్మా ఈ చింతపండు పచ్చడి, కాస్త నాలిక్కురాచుకో, నిమ్మకాయబద్దతోనైనా ఓముద్దతినమ్మా' మజ్జిగపులుసు రుచిగాఉంది కాస్త వేయించుకో' అని బ్రతిమిలాడుతున్నది.

ఈవిడను ఇంతగారాబం చెయ్యటంచూస్తే నాకు చాలా ఆశ్చర్యంకలిగింది. తనకు పుట్టింట్లో ఎంతహంగు ఉందో నాకుచూపటానికి కాంతం ఆడుతున్న నాటకమా ఇది అని అనుమానంకలిగింది.

ఈసంగతి ఏమిటో తెలుసుకుందామని మా అత్తగారిని అడిగాను 'ఏమండీ అంత బ్రతిమిలాడకపోతే ఆవిడగారు తనకుకావ్వలసింది ఏదో అడిగి వేయించుకొని తినదా' అని.

ఆవిడ 'అయ్యో, బ్రతిమిలాడకపోతే ఎల్లాగ నాయినా, ఏదో ఓముద్దఅయినా లోపలికి పోవాలా' అన్నది.

ఎందుకు పోదబ్బా! ఇదివరకు మాఇంట్లో ఉన్నపుడు ముద్దబాగానేపోయేదే? అని ఆశ్చర్యపడి ఆడవాళ్లకు పుట్టింట ఉన్నపుడు ఇల్లాంటి వికారంఏర్పడు

తుంది కామాలునని మనస్సుకు సమాధానం చెప్పుకొని ఊరుకొన్నాను.

నేను ఆమెగారి గదిలోకివెళ్లి 'ఏమిటి ఇదంతాను?' అని అడుగుదామనుకొన్నాను. మళ్లీ అనుకొన్నాను ఎందుకూ అడగటం! తెలుస్తునేఉంది ఆవిడ దొరసాని పోకిళ్లు అని.

నాకు ఆ హాల్లోనే పక్క ఒకటివేశారు. కాసేపు పడుకొని విశ్రమించాను. కాని నిద్రపట్టలేదు. ఈవిడ సంగతే ఆలోచిస్తూ పడుకొన్నాను.

ఆబిడను అంతా మహారాణిలాగ చూస్తున్నారు. అవతలచెంబు ఇవతల పెట్టనీయటంలేదు. 'నీవు ఊరుకోవే! ఈవంగటం లేవటం నీకెందుకేతల్లీ! నీవు వెళ్లి పడుకో.' ఎంతసేపటికి ఇల్లాంటిమాటలే వినపడుతున్నవి.

అప్పటికి సాయంత్రం నాలుగుగంటలైంది. దగ్గరున్న కాఫీహోటలుకెళ్లి ఒక్కఅరకప్పు కాఫీ తాగుదామనుకొన్నాను. పర్సు ఆవిడదగ్గరనేఉంది. ప్రొద్దున నాకు కాఫీ ఇయ్యటానికి వచ్చినపుడు ఆమెకు పర్సు ఇచ్చాను జాగ్రత్తగా దాచిపెట్టమని.

మామరదలు ఆరోజున ఎందుకో మహావాడావుడిగా తిరుగుతున్నది లోపలికి బైటికీ. దాన్నిపిలిచి

‘ఇదుగో, పిల్లా మీఅక్కయ్యను అడిగి రెండురూపాయలు తీసుకొనిరా, నేను కాస్త బజారుకువెళ్లాలె,’ అన్నాను.

అదివెళ్లి, చిచింద్రలాగ పరుగెత్తికొనివచ్చి అక్కయ్య పెట్టెలోఉందట నీపర్సు, నిన్నేవచ్చితీసుకోమంది, అని గిరుక్కునతిరిగి వెళ్లబోతున్నది. నేనుదాని జడపట్టుకొనిలాగి నిలవేసి ‘అయితే ఏమిటాపరుగెత్తటం. తాళంచెవి ఏదీ?’ అన్నాను. ‘దానిదగ్గరేఉందికామాలు వెళ్లి అడుగు?’ అని తప్పించుకొని పారిపోవటానికి ప్రయత్నంచేసింది.

జడవదిలేసి, చెయ్యిపట్టుకొని ‘మీఅక్కయ్య గదిలోకి దారిచూపవే భామా?’ అన్నాను. అది నాచెయ్యి వదిలించుకొని, వెనక్కు వెళ్లి నన్ను తోస్తుకుంటూ తీసికొనివెళ్లింది వాళ్లఅక్కయ్యఉన్న గది దగ్గరకు.

నేను గదివాకిటిముందు నుంచున్నాను. కాంతం హంసతూలికాతల్పంపైని శయనించిఉన్నది. బహుశః నిద్రలో ఉండవచ్చు. ఎందుకంటే నన్నుజూచి లేవలేదు.

నేను ఇంకాగదివాకిటిముందే నుంచుని ఆలోచిస్తున్నాను. ఏమిచెయ్యాలె? ప్రబంధనాయకుడు అయితే

ంద్రామదమత్తురాలైన ప్రియురాలి వక్షోజానికి తగిలే టట్లుగా ఒకకోరకాన్ని విసురుతాడు. అప్పుడు ఆవిడ లేస్తుంది. అల్లాంటి సామాగ్రి నాదగ్గరలేదు. మరి ఏమి చెయ్యాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. ఇంతలో మామర దలు నేను లోపలికివచ్చివడేటట్లు ఒక త్రోపుతోసి వెళ్లి పోయింది.

మాకాంతం మేలుకొనే ఉంది. నన్ను చూచి ప్రేమతోనవ్వింది. ఆనవ్వు వెలుగులో ఇంకోనాలుగు నెలలు ఒంటిరిగా జీవించగలనని తోచింది.

ఆబిడ మాట్లాడలేదు. నా ఆగమనాన్ని నిరీక్షి స్తున్నట్లూ లేదు. ఆ అర్ధనిమీలిత నేత్రాలలో ఏవిధమైన కాంక్ష కనపడలేదు. అలసత్వమూ, మాంద్యమూ, మౌగ్ధ్యమూ ఆమెకళ్లలో గోచరిస్తున్నవి.

ఆబిడకు కోపం వచ్చిఉంటుందా అని అనుకొని, ఆలోచించి, అది కోపంమటుకు కాదు అనే నిశ్చయానికి వచ్చాను. మరి ఎందుకు ఇల్లా తమాషాగా ప్రవర్తిస్తు న్నదో తెలియలేదు. సరే బజారుకువెళ్లి కాఫీతాగుతూ ఈవిషయాన్ని గురించి తీరికగా ఆలోచించుకొందాము అనుకొని 'కాంతం, ఫర్సు ఏదీ?' అన్నాను. ఆమె మాట్లాడ

కుండా పెట్టెవేపు వేలుచూపింది. గదికొంచెం చీకటిగానే ఉంది. కాని ఆమె చిరునవ్వు వెలుగులో ఆపెట్టెఎక్కడ ఉందో నాకు కనిపించింది. తాళంచెవికావాలె అన్నాను. ఆమె మళ్లీ మందంగానే నవ్వుతూ తన మెడలోఉన్న, బంగారపుగొలుసు చూపింది. తాళంచెవి అక్కడఉంది. అక్కడనుంచి తాళంచెవితీసికొని పెట్టెతీసి నాకు కావలసిన డబ్బు తీసుకొన్నాను.

కాంతం నావంక జాలిగాచూచింది. ఈరోజుకు ఆచూపు నాకళ్లల్లో మెదులుతుంది. అంతకుముందు ఎప్పుడూ అల్లాంటిచూపు నేను చూడలేదు. అవి ప్రణయదృక్కులుకావు. ప్రసాద దృక్కులు. తృష్ణతో కూడి గుచ్చుకొనేవికావు. అనుకంపము కలిగిస్తున్నవి.

నేను చకితుడను అయినాను. ఏదో విచిత్రమైనదీ, అనిర్వచనీయమైనదీ అయినట్టి భావన నాలో ఉత్పన్నమైనది.

నేను కాంతాన్ని సమీపించి, చెక్కిలిపై చెయి వేసి 'కాంతం, ఏం, మహాదర్జాగాఉంది. నీవ్యవహారం! పెద్ద మహారాణివై పోయినావు' అన్నాను. ఆవిడ మాట్లాడక మందహాసం చేసింది.

నేను కాంతం పడుకొనిఉన్న పక్కపై కూర్చుని, నిట్టూర్పు తాకుడువలన కొద్దిగా వాడిన ఆమె మధురాధర పల్లవాలను, తెల్లబడిన ఆమె కపోలాలను చూస్తున్నాను. ఆమె ప్రమోదంతోనూ, అనురాగంతోనూ నావంక చూచింది.

నేను కాంతం పడుకొనిఉన్న ప్రక్కలో కొంచెం ముందుకు జరిగి, ఆమెకు అటుప్రక్కగా నా చెయ్యిని ఆనించి, ఆమెపై వంగి ఆలింగనం చేసుకోపోయినాను. ఆమె అందుకు అంగీకరించక సిగ్గుపడ్డది.

నాకు అప్పటికీ ఏమీ అర్థంకాలేదు. కాక ఇంకా ఆమెను సామాన్య దృష్టితోనే చూస్తూ, 'ఏం అల్లాగు ఉన్నావు కాంతం' అన్నాను దిగులుగా. 'ఊరికేనే' అంటూ ఆవిడ కొంచెము అవతలకి జరిగిందిముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ.

ఆచూపుల్లో, ఆ అలసత్వంలో, నాకు ఏదో మహాత్మ్యం గోచరించింది. అప్పటికి తోచింది నాకు లోకపుసంగతి కొంత. ఏదో అనుమానంకలిగింది. నేను ఆవిడ ముఖావలోకనం చేస్తూ మళ్లీ అడిగాను 'కాంతం ఏమిటిది?', అని. ఆవిడ కళ్లుమూసుకొని 'ఏముందీ!' అన్నది.

ఏదో సంతోషపు పొంగులో ఆవిడ ఊదుతూ ఉన్నట్లు తోచింది; నేను ఆవిడగారి మృదువైన చెయ్యి పట్టుకొని 'అయితే ఏమన్నా!...' అని ఆవాక్యం పూర్తిచేయకుండా ఊరుకొన్నాను. ఆవిడ ముసిముసి నవ్వులు నవ్వింది. నాబిక్కచూపులు చూచి మరీ నవ్వింది.

నాకేదో భయం వేసింది. ఏదో పెద్ద బాధ్యత, బరువుగా నాపైపడ్డట్లు అయింది. నేను ఏదో వింతగా కాంతంవంక చూస్తూ 'అయితే...' అనిఒకముక్క అని ఆపైన ఏమీ అనలేక పోయినాను. నా అవస్థ అంతా కాంతం గ్రహించి తనరెండుచేతులూ నామెడపైని వేసింది సిగ్గుపడుతూ. నేను ఇంకా భయపడుతూనే ఉన్నాను ఏదో ఆనందంకూడా పైకి ఉబుకి వస్తున్నా.

కౌగిలివదలి కాంతం తనరెండు చేతులతోనూ ముఖం కప్పుకొని పకపకనవ్వింది. నేను ఆవిడచేతులను తీసివేసి ముఖంలో ముఖంపెట్టి చూశాను. కాంతం మళ్లా తన అరచేతులను ముఖంపైన కప్పుకొని సిగ్గుతో నవ్వింది. చాలాసిగ్గుపడుతున్నది కాంతం.

నాసందేహం అప్పటికి సగంతీరింది. అయినా అడిగాను లేచినుంచుని 'అదేనా?' అని. కాంతం లజ్జా భారంచే అవనతముఖియై తల ఊపింది.

ఎవరో వచ్చినట్లు అలికిడి అయింది. వెనక్కు తిరిగి చూశాను. మామరదలు అక్కడ నిలబడిఉంది. గడుసుపిల్ల నామాటలు విన్నట్లుంది.

అది నుంచున్నది నుంచున్నపాటున విరగబడి నవ్వింది. నేను తెల్లపోయినాను ఇది ఇల్లాగ ఎందుకు నవ్వుతుందా అని. ఎందుకే నవ్వుతావు అన్నాను. అది మరీనవ్వింది. వాళ్ల అక్కయ్య అడిగింది ఎందుకే అమ్మాయి నవ్వుతావూ? అని. ఆపిల్ల నవ్వు ఆపుకొని అక్కయ్యా, అదేనా? అని మళ్లీ విరగబడి నవ్వింది.

ఇంకా ఆపిల్ల ఊరుకోలేదు. ఇల్లంతా గంతులు వేసింది. వాళ్ల అమ్మమ్మ, బామ్మ, అత్తయ్య ముసలమ్మ, అందరిదగ్గరకూవెళ్లి, నేను అన్నమాట, నేను అన్నపద్ధతిలో, నన్ను వెక్కిరిస్తూ, 'ఏం అదేనా? ఏం అదేనా?' 'ఏం అక్కయ్యా, అదేనా?' అంటూ నానా అల్లరీచేసింది ఆసాయంత్రం అంతా.

ఆరోజు సాయింత్రం ఆరుగంటలబండికే నేను తిరిగి బెజవాడకు ప్రయాణమైనాను మరునాడు బడి ఉండటం మూలాన. నేను మళ్లీ కాంతాన్ని ఇంకొకసారి కలుసుకొన్నాను వెళ్లి వస్తానని చెప్పటానికి.

వెళ్లి వస్తానని చెప్పాను. 'ఇంకొకపూట ఉండరా' అన్నది. నేను మరునాడు ప్రొద్దునే స్కూలుకుపోవాలి సిన అగత్యాన్ని గురించి చెప్పాను.

కాంతం విస్తారం మాట్లాడలేదు. నావంక అతి జాలిగా ఒకచూపుచూసింది. మధురాతి మధురమై, అమృతమయమైన ఆచూపు ఈశుష్క జీవితానికి అంతా బలాన్ని సంతోషాన్ని ఇయ్యగలిగింది. కాంతం మాతృత్వం వహించబోతున్నది. స్త్రీ జీవితంలో మాతృత్వ కార్యనిర్వహణఘట్టం కంటే సుందరమైనది మరొకటి లేదు. స్త్రీజీవితములో అది ఒక రమణీయతా ప్రతిపాదకమైన పరివర్తనం. అది ఒక మధురమైన భారం.

కాంతం విస్తారం మాట్లాడలేదు. నమస్కరిస్తూ ఒకచూపుతో సెలవుపుచ్చుకొన్నది. ఆచూపులో కించిత్ మాధుర్యమూ కించిత్ భయమూ

ఉన్నవి. సిగ్గు ముసుగును తొలగించుకొని వచ్చిన ఆ చూపు నన్ను ఒక అనిర్వచనీయమైన ఆనందంలో ముంచినది. నా ఆత్మను కలత పెట్టినది.

రైలులో కూర్చుని కిటికీలోనుంచి బైటకు చూస్తున్నాను. తాంబూల సేవనవల్ల అరుణములైన లేత బాలింత పెదవులవలె ఆకాశం అంతా ఎర్రబడ్డది. రైలు వేగంగా నడిచింది.

ఇంతలో వెన్నెల వచ్చింది కాంతం ముఖ దర హాస కాంతి పరివేషమూ, నేత్ర రోచిర్మండలమూ, నిర్మల యశస్సాంద్ర వీచికా సముదయమూ, ఏకీభూతమై వెన్నెలయై, సుమనోహరమై ప్రకాశిస్తున్నది.

ఆ వెన్నెలలో ఆకాశం మనోజ్ఞంగా ఉంది. లోకంలో సంసారాల్లో జరిగే శృంగారలీలలన్నీ అక్కడ ఛాయారూపాలలో చిత్రితమైనవి. కోపించి పోతూ ఉన్న భర్త ఉత్తరీయాంచలమును పట్టి లాగుతూ బ్రతిమి లాడుతున్నది ఒక్క మేఘవధూరత్నము, మరొక్క చోట భార్యాభర్తలు పరస్పరాలింగనంలో నిద్రామ త్తులై కదలకుండా ఉన్నట్లున్నది. మెరుస్తూ ఉన్న జరీ అంచులుగల తెల్ల చీరకట్టిన మందగమనను ప్రియుడు

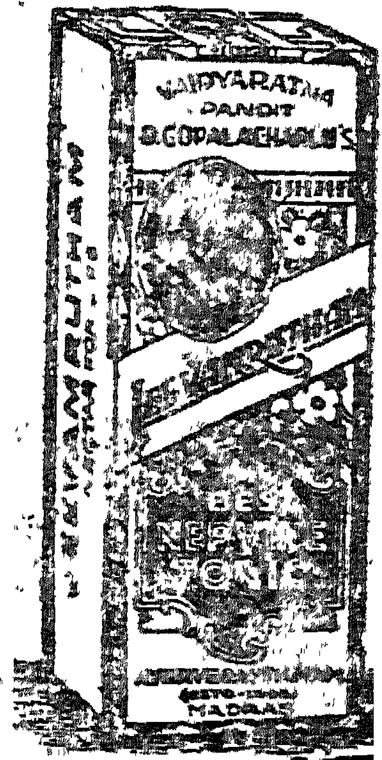
సమీపించి మేలిముసుగు తొలగిస్తున్నట్లుంది ఒకచోట. జీరాడు చీరకొంగులను పట్టుకొని కోలాడు పిల్లలను బుజ్జగిస్తూ వెంటబెట్టుకొని పోతున్నది ఒక మొయిలు ముత్తయిదువ. నడువలేక నడువలేక నడుస్తున్నవి కొన్ని గర్భిణీ మేఘాలు. బృందావనంలో కృష్ణుడుజన్మించాడని విని రంగురంగుచీరలు ధరించి వస్తూఉన్న యాదవ పేరటాండ్రవలె మబ్బులు ఆకాశవీధిలో సంతోషంతో నడుస్తున్నవి. ఆ దాంపత్య శృంగార లీలలను ఆకాశవీధిలో చూస్తూ, కాంతంతో అనుభవించిన మధురమైన ఘట్టాలను స్మరణకు తెచ్చుకొంటూ కూర్చున్నాను. రైలు బహువేగంగా నడిచింది.

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి

జీవామృతము

1898 స॥నుండి భారతవర్షమునందంతటను ప్రసిద్ధిలోనున్న

ఆరోగ్య ప్రదాయిని

జీవామృతము వాడుటవల్ల
బలహీన దేహములకు బలమును,
దుర్బలవీర్యులకు పటుత్వమును
నిద్రాహీనులకు సుఖనిద్రయు,
నరములపోగుకు కండపుష్టియు,
మందకొడిగ నుండువారికి ఉల్లాసమును,
జీర్ణశక్తి లేనివారికి జఠరదీప్తియు,
రక్తహీనులకు క్రొత్త ఎఱ్ఱటి రక్తమును,
జ్ఞాపకహీనులకు జ్ఞాపకశక్తియు,
పాలిపోయినవారికి తేజస్సును,

మొదలగు అసంఖ్యాకములైన సుగుణములెన్నియో కలుగును. స్త్రీపురుషులెల్లరు వయోభేదము లేక ఎల్లకాలమందును సేవింపదగిన దివ్యమైన టానిక్కు జీవామృతము.

ఆయుర్వేదాశ్రమము - మదరాసు.

ఆంధ్ర ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ లిమిటెడ్,

హెడ్డాఫీసు:—మచిలీపట్నం

విశ్వాసాన్ని పురికొల్పే..............

యథార్థ విషయాలు

1944 రెన్యూవల్ ఆదాయవ్యయ 'దామాయిషా 7½%

ఇండియా అంతటిలో తక్కువ

క్రొత్త వ్యాపారము......దాదాపు ఒకకోటి.

ఆంధ్ర ఇన్సూరెన్సు పట్టాలు మీడబ్బుకు ప్రశస్తమైన ప్రతిఫలం ఇచ్చును.

వివరములకు:— సెక్రిటరీ,

ఆంధ్ర ఇన్సూరెన్సు కంపెనీ, లిమిటెడ్.

మచిలీపట్నం.

మాఆఫీసులు:— మద్రాస్, కలకత్తా, నాగపూరు, బరంపూరు, అనంతపురం, ఎర్నాకులం, బెజవాడ, లాహోర్, జంషెడ్‌పూర్, శికింద్రాబాద్.

ఆయుర్వేద భూషణ పండిత నోరి రామశాస్త్రిలవారి

క్షీరవర్ధని.

బిడ్డలకు పాలిచ్చు తల్లులును, దాదులును సేవింపదగిన తియ్యని రసాయనము, ఇది స్తన్యమును (చనుబాలను) వృద్ధిచేయును. తల్లి శరీరములోని జబ్బులను పోగొట్టి బిడ్డలకు స్వాభావికమై, తృప్తికరమై, ప్రియమై, ఆరోగ్యప్రదమై, సర్వవిధముల హితకరమైన యాహారమగు స్తన్యమును తృప్తిగ లభింపజేసి, తల్లికి బిడ్డకు నేక కాలమున ఆరోగ్యమును, బలమును కలిగించును. కాన పిల్లలు, తల్లులుగూడ సౌఖ్యముగా నుండుటయేగాక, తాత్కాలిక తృప్తి నిచ్చు నితర పోతపాలను వాడుటవలన గలుగు అజీర్ణము, లివరు, ప్లీహను మొదలగు వ్యాధులు రాకుండ బిడ్డలు రక్షింపబడుదురు.

పథ్యములేదు. వెల బుడ్డి 1కి రు 2—8—0.

జీవనవటి

(పిల్లలకు పెద్దలకు శారీరక మానసిక ఆరోగ్యదాయిని)

మనోవ్యాపారము, అధికవ్యాయామము, జ్వరము, సన్నిపాతము, క్షయ, శుక్లనష్టము, ప్రసవము, మొదలగువానిచే గలుగు బలహీనమును పోగొట్టును. జీర్ణశక్తిని వృద్ధిచేసి మలబద్ధమును పోగొట్టును. నరములకు పుష్టిని, శుక్రాదిధాతువులకు శక్తిని, హృదయమునకు బలమును కలిగించును. (హిస్టీరియా మొదలయిన) సమస్త రోగములను పోగొట్టును. శీఘ్రస్ఖలనమును పోగొట్టును. పుంస్త్వమును చక్కబరచును. వెల బుడ్డి 1కి రు 5—0—0.

మావద్ద సమస్త ఆయుర్వేద ఔషధములు దొరకును. సమస్తవ్యాధులకు చికిత్స చేయబడును.

ఆయుర్వేదనిలయం & క్షీరవర్ధని, లేబరేటరీ, బెజవాడ.

FAMOUS FILMS CIRCUIT

MOTION PICTURE DISTRIBUTORS

H. O. NELLORE

Branches:—

BEZWADA.
GUNTAKAL.

Tel: "FAMOUS"
Office: BRUNDAVAN.

Book Now

Our latest spectacular masterpieces in Hindi

1. MAHARATHIKARNA

2. PHOOL or FLOWER

3. TARAMATHI

4. LAILA MAJUNU

5. VILLAGE GIRL

6. BHAIJAN.

TELUGU:—

Balaji or Venkateswara Mahathyam.
Dharmapathni.
Krishna Prema.
Bhagya Lakshmi.
Harischandra.
Sarangadhara.
Chandrahasa.
Bhale Pelli & Tarumaru
Chitranaliam.
Tulasi.
Kalachakram.

HINDI:—

Age kadam.
Dil-ki-Bhat,

ప్రకటన కథ.

ఏం వదినా ఇంకా అల్లాగే ఉన్నావేం ?

ఎంతకాలము ఇంకా? నీవు పిల్లను కనటం ఎప్పుడు మా అబ్బాయికి చేమకోటం ఎప్పుడు ? అన్నది రాజమ్మ,

సీతమ్మ విచారంగా అన్నదీ "పిల్లలసంగతి దేవుడెరుగు బహిష్టు అయినప్పుడు నడుము మెలేసుకుపోతుంది వదినా. ఏవో మందులు పుచ్చుకొంటున్నాను గాని, ఏమీ గుణం లేదు".

ఈ మాటలువిని రాజమ్మ, సీతమ్మ చెవులో ఏదో గుస గుసలాడి వెళ్లిపోయింది.

తరువాత మూడు నెలలసంగతి. రాజమ్మ సీతమ్మతో ఇలా అన్నది, 'ఏం వదినా ఎల్లాగున్నావు? చెక్కిళ్లు తెల్లబడ్డవి!!

వాళ్లు ఇద్దరూ నవ్వుకొన్నారు. రాజమ్మ అన్నదీ, 'నేను చెప్పలేదు వదినా, లోధ్ర పుచ్చుకొంటే అన్ని సర్దుకొంటయి అని !!'

నేను చెప్పినట్లు పనిచేసిందా లేదా ? లోధ్ర తమాషా అయిన మందువదినా !.

రాజమ్మ ఆరోజునుంచీ ఆమె అందరికీ చెప్పటం సాగించింది తన వదిన కడుపునొప్పి లోధ్ర మందువలన నయమైంది అనీ, తనకొడుక్కు పెండ్లామూ పుట్టబోతున్నదనీ !

సీతమ్మ కన్నది.

రాజమ్మ వదినను బుగ్గాబుగ్గా పొడిచి 'నాకొడుక్కు పెండ్లాన్ని కనమంటే మొగపిల్లవాణ్ణి కన్నావా ? ఎంతగడుసు దానివే' అన్నది.

సీతమ్మ సిగ్గుతో తలవంచుకొని, క్షమించవమ్మా ఈతఫా నీమాట తప్పకుండా జ్ఞాపకం ఉంచుకొంటాను వదినా అన్నది.

ది ఆంధ్ర బ్యాంకు లిమిటెడ్

స్థాపితము 1923.

హెడ్ ఆఫీసు :— మచిలీపట్నము

మదాసు బ్రాంచి : 378 ఎస్ప్లనేడు

ఇతర బ్రాంచీలు: బెజవాడ, కాకినాడ, ఏలూరు, గుంటూరు, నెల్లూరు, రాజమండ్రి, తెనాలి, విజయనగరం అనకాపల్లి బ్రాడీపేట (గుంటూరు) చీరాల, దుగ్గిరాల, గవర్నరుపేట (బెజవాడ) గుడివాడ, నర్సారావుపేట, ఒంగోలు, సామర్లకోట, రామారావుపేట (కాకినాడ)

త్వరలో వెలువడు ఆఫీసులు

విశాఖపట్నము, పాలకొల్లు- తుని- వినుకొండ- గూడూరు, (నెల్లూరుజిల్లా)

నిర్ణయింపబడి జారీచేయబడిన చందాల మూలధనం	రు.	25,00,000
చెల్లించిన మూలధనం	రు.	12,98,600
రిజర్వులు	రు.	1,50,000
డిపాజిట్లు వగైరా (30-6-45 వరకు)	రు.	1,43,11,000

అన్నివిధములైన బ్యాంకింగు వ్యాపారములు చేయబడును.

వారణాసి కృష్ణమూర్తి,

M. A. B. Com L. L. B., C. A. I. I. B.

జనరల్ మేనేజరు.

THE METROPOLITAN INSURANCE COMPANY Ltd

(Head Office : CALCUTTA)

THE MOST PROGRESSIVE INDIAN LIFE OFFICE OF ITS AGE

Spectacular Progress during the year 1944.

Total Business in Force	over	Rs.	5,07,94.000
Nsw Business Completed	,,	,,	2,13,52.300
Total Assets	,,	,,	56,31'000
Life Fund	,,	,,	51,80,000
Claims Paid	,,	,,	14,56.000
Premium Incame	,,	,,	25 15 000

Applications are invited for representation of this progressive Life Office on attractive terms.

For particulars, please apply to :—

Mr P. Rangiah,

Special Officer

MASULIPATAM.

Publisher:— మునిమాణిక్యం నరసింహారావు,

Masulipatam.

రుక్కుతల్లి

యథార్థదృశ్యాలు

కాంతం

రాధ బాబు

నవ్యసాహిత్య పరిషత్తు

గుంటూరు

1000 కాపీలు

Menarva
Press
Masulipatam

వినోదానికీ విజ్ఞానానికీ సహజత్వానికీ సంస్కృతికీ
ఇదే లాంఛనము! వాహినీవారి చిత్రలాంఛనము !!

ప్రజానీకాన్ని ఆనందింపజేసి
ప్రజాభిమానాన్నీ, ఆదరాన్నీ చూరగొన్న
వాహినీ చిత్రాలు

వందేమాతరమ్ : సుమంగళి
దేవత : భక్తపోతన : స్వర్గసీమ

ఉత్తమ చిత్రాన్ని చూడదలచుకొన్నప్పుడు
♦ ♦ వాహినీ చిత్రాన్ని మరిచిపోకండి ♦ ♦

వాహినీ పిక్చర్సు లిమిటెడ్

మద్రాసు :: బెజవాడ :: తాడిపత్రి